

DE STER

November 1982 · 82ste jaargang · Nummer 11

DE STER

Uitgave van De Kerk
van Jezus Christus van de
Heiligen der Laatste Dagen

November 1982
82ste jaargang
Nummer 11

Eerste Presidium: Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner, Marion G. Romney, Gordon B. Hinckley.

Raad der Twaalf: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Le Grand Richards, Howard W. Hunter, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell.

Adviseurs: M. Russell Ballard, Rex D. Pinegar, Charles Didier, George P. Lee, F. Enzio Busche.

Redactie kerkelijke tijdschriften: Larry Hiller, hoofdredacteur; Carol Moses, redactrice; Heidi Hoffeltz, redactrice; Roger Gylling, redacteur.

Redactie De Ster: Henri J. A. Tenthof van Noorden, Kerkelijk Vertaalbureau, Parkstraat 38, NL-3581 PL Utrecht.

Nieuwsredacteur: George Ph. M. Kraanen, Spoorlaan 15, NL-3721 PA Bilthoven.

INHOUDSOPGAVE

Tempels en tempelwerk. <i>Gordon B. Hinckley</i> _____	1	Vandaag. <i>Derek A. Cuthbert</i> _____	35
Vraag en antwoord. <i>Robert J. Matthews</i> _____	5	ALGEMENE VERGADERING VOOR VROUWEN	
Het jeugdwerk nu. <i>Algemeen jeugdwerkpresidium</i> _____	9	Een uitnodiging om te groeien. <i>Dwan J. Young</i> _____	38
De warmte van een winterse doop. <i>Hildegard Hahl</i> _____	11	Streef naar vreugde. <i>Elaine Cannon</i> _____	41
Het geven van een zegen. <i>Dennis L. Lythgoe</i> _____	14	Gelijke harten. <i>Barbara B. Smith</i> _____	44
„Hebt gij Mij waarlijk lief, meer dan dezen?”. <i>Celstia Whitehead</i> _____	20	„Gelijk Ik”. <i>Mark E. Petersen</i> _____	48
Kom ervoor uit. <i>James E. Faust</i> _____	23	KINDERSTER	
Mijn overplaatsing naar begrip. <i>Paul James Toscano</i> _____	29	Van vriend tot vriend. <i>Angel Abrea</i> _____	1
Overal, behalve . . . <i>Mario G. Echeverri</i> _____	33	Presidenten van de kerk: <i>Harold B. Lee, 1899–1973</i> _____	4
		Capriolen met zeeanemomen. <i>Sherwood B. Idso</i> _____	6

Jaarabonnement:

Fl. 21,60 storten op Citibank Amsterdam, rekeningnummer 266 041 434,
De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.
Bf. 408 storten op Citibank Antwerpen, rekeningnummer 570-0157-600-33,
De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.
USA en Canada (niet per luchtpost): \$ 10.00.

© 1982 by the Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.
All rights reserved.

Verlag Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage, Porthstraße 5-7,
D-6000 Frankfurt am Main 50.

TEMPELS EN TEMPELWERK

President Gordon B. Hinckley
Raadgever in het Eerste Presidium

De tempels van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste dagen vormen voor de hele wereld een positieve uitdrukking van het geloof dat miljoenen heiligen hebben in de onsterfelijkheid van de ziel. Alle activiteiten die in deze heilige gebouwen plaatsvinden, gaan uit van het geloof dat alle sterflijke wezens die op aarde zijn geweest, in feite onsterfelijk zijn. Voor hen die geregeld in deze heilige huizen des Heren komen, is dit meer dan een geloof, het is voor hen een feit en een sterke en onweerstaanbare, persoonlijke overtuiging.

De enorme bedragen die aan de bouw en het onderhoud van tempels worden besteed zouden, evenals de ontelbare uren werk die binnen de muren van die tempels verzet worden, zonder deze overtuiging nutteloos zijn.

Natuurlijk zijn er ook anderen die in de onsterfelijkheid van de ziel geloven. Elke christen die de opstanding van de Heiland aanvaardt, moet in de onsterfelijkheid van de ziel geloven. Ook zijn er velen die het christelijk geloof niet aanhangen, maar wel geloven dat het leven eeuwig is. Vanaf het begin van de mensheid is de dood voor het menselijk ras een groot mysterie geweest. Zowel mannen als vrouwen hebben door de eeuwen heen

hun hoofd gebroken over de vraag die Job zich eens stelde: „Als de mens sterft, zou hij herleven?” (Job 14:14.) Deze vraag wordt in de leringen van de Heiland en zijn profeten aan de orde gesteld. Hun verklaringen over het eeuwige leven zijn zonneklaar. De woorden die de Heiland tot de rouwende Marta richtte, zijn de gelovigen tot een bron van kracht geworden: „Ik ben de opstanding en het leven; wie in Mij gelooft, zal leven, ook al is hij gestorven, en een ieder, die leeft en in Mij gelooft, zal in eeuwigheid niet sterven.” (Johannes 11:25–26.)

Evenzo hebben de woorden van Paulus door de eeuwen heen van de goddelijke verlossing getuigd: „Want evenzo in Adam allen sterven, zo zullen ook in

De tempel in Nieuw-Zeeland

*De tempel in
Manti (Utah)*

Christus allen levend gemaakt worden.”
(1 Korintiërs 15:22.)

De verlossing is werkelijk tot het hele mensdom gekomen door de Zoon van God, die zijn leven gegeven heeft opdat allen mochten leven.

Er is echter een doel dat verder reikt dan de opstanding. Dat is de verhoging in het koninkrijk van onze Vader. Deze wordt bereikt door gehoorzaamheid aan de geboden van God. Dat begint met Hem te aanvaarden als onze Eeuwige Vader en zijn Zoon als onze levende Verlosser en omvat deelname aan verschillende verordeningen, die ieder op zich belangrijk en noodzakelijk is. De eerste hiervan is de doop door onderdompeling. Volgens de Heiland kan niemand zonder deze doop het koninkrijk Gods binnengaan. Hierop moet de geboorte van de Geest volgen – de gave des Heiligen Geestes. Daarna volgen bij het vorderen der jaren voor mannen het ontvangen van het priester-

schap, gevolgd door de tempelzegeningen voor zowel mannen als vrouwen, zo zij daartoe waardig zijn. Deze tempelzegeningen omvatten wassingen en zalvingen opdat wij rein voor de Heer mogen staan. Zij omvatten een dienst waarin wij instructies ontvangen, waarbij wij begiftigd worden met verplichtingen en zegeningen die ons motiveren ons overeenkomstig de evangeliebeginselen te gedragen. Zij omvatten de verzegelende verordeningen waarbij al wat op aarde gebonden wordt, in de hemel gebonden zal zijn. Deze zorgen voor de eeuwige familiebanden. Het zijn mooie ervaringen voor hen die er voor zichzelf aan deelnemen. Door hun eeuwige gevolgen zijn ze echter uniek vergeleken met alle andere godsdienstige verordeningen.

Een tempel is een huis des Heren, en de Heer is eeuwig. Hij heeft zelf geëist dat er bijzondere huizen voor de bediening van deze eeuwige verordeningen gebouwd

werden. Nergens op aarde vindt men een gelijkwaardig alternatief.

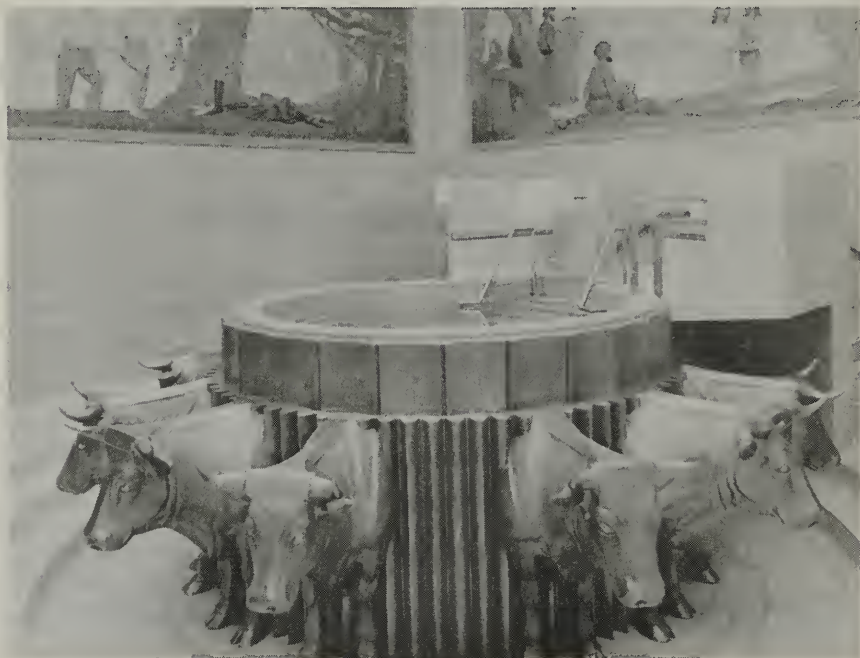
Dit alles zou echter een beperkt en exclusief gebeuren zijn, indien deze zegeningen slechts ter beschikking stonden aan de betrekkelijk weinigen van de miljarden kinderen van onze Vader, die ooit op aarde geleefd hebben. Uit grote liefde voor zijn zoons en dochters heeft onze Vader in een weg voorzien waardoor alle mensen die leven of ooit geleefd hebben, uiteindelijk in de gelegenheid worden gesteld om deze tempelverordeningen te aanvaarden en er hun voordeel mee te doen.

Alle mensen in de gelegenheid stellen om de tempelverordeningen te aanvaarden en er voordeel uit te trekken is de inhoud van de last en de zegen die gekoppeld is aan het grootse plaatsvervangende werk

dat in de huizen des Heren plaatsvindt. Hoe opmerkelijk en heerlijk is het dat zij die leven, de zegeningen van aardse verordeningen mogen bedienen aan hen die zijn voorgedaan en die hier geleefd hebben zonder de gelegenheid te hebben gemaakt het evangelie te horen en te aanvaarden. Degenen aan de andere kant aan wie de verordening wordt voltrokken, wordt niet gedwongen die te aanvaarden. Hij die in het plan heeft voorzien, heeft ons echter de verplichting opgelegd, degenen die dit leven verlaten in de gelegenheid te stellen deze verordeningen te ontvangen. Het werk dat aldus wordt verricht is zowel opmerkelijk als uniek. Het is een geweldig blijk van liefde dat vrijelijk wordt voltrokken en vrijelijk wordt aangeboden.

Nadenkend over de miljoenen heiligen

De doopvont in de tempel te Idaho Falls

die in de tempels van God als plaatsvervangers voor de doden dienst doen, verheug ik me er buitengewoon over en ben ik de Almachtige dankbaar dat Hij voorzien heeft in een methode om al zijn kinderen te zegenen en hun voldoende geloof heeft gegeven om deze onzelfzuchtige dienst te bewijzen.

Zij die deze opmerkelijke diensten bewijzen, verwachten noch ontvangen dankbetuigingen. Het is waar dat er door stervelingen vele dankbetuigingen zijn ontvangen van degenen die aan de andere zijde verkeren, doch dat zijn uitzonderingen. Degenen die in de tempels arbeiden, wachten niet op dergelijke mededelingen. Zij handelen volgens hun geloof en volgens een kennis en overtuiging die door de macht van de Heilige Geest ontvangen zijn. Zij arbeiden dag na dag en jaar na jaar als volk. Ieder ander werk dat ik kan bedenken heeft een of andere vorm van beloning of vergoeding voor de betoonde diensten. Hoewel er misschien enige verwachting is dat zij, die in de tempel gearbeid hebben in de toekomst

in een andere sfeer bedankt worden door hen die er baat bij hebben gevonden, is die verwachting in geen enkel opzicht de motivering voor de uren die getrouwe en toegewijde mannen en vrouwen in het huis des Heren doorbrengen.

Sta eens even stil bij het wonderbaarlijke van dit werk! Het benadert de geest van Christus, Die zijn leven voor alle mensen gegeven heeft, en daarbij alle andere vormen van dienstbetoon die ik kan bevatten, heeft volbracht. De motieven van hen die in de tempels werken zijn volkomen onbaatzuchtig. Als deze wereld iets anders meer nodig heeft dan onbaatzuchtig dienstbetoon, dan heb ik dat nog niet kunnen bedenken.

Evenals in al het werk des Heren zijn er echter de zegeningen, zowel tijdelijke als eeuwige. De Heiland heeft van allen die zich liefdevol aan dit werk toewijden gezegd: „Hij die zijn leven zoekt te redden, zal het verliezen, maar wie zijn leven verliest om Mijnentwil, zal het vinden.” (Naar de Joseph Smith Translation van Matteüs 10:39.) □

Suggesties voor huisonderwijzers

1. *Vertel een persoonlijke ervaring met de zegeningen die uit tempelwerk voortvloeien. Vraag de gezinsleden dergelijke ervaringen te vertellen.*

2. *Staan er teksten of andere citaten in dit artikel die het gezin kan voorlezen en bespreken?*

3. *Op welke manier zijn de verordeningen die in het huis des*

Heren voltrokken worden van invloed op de verhoging van de kinderen van onze Hemelse Vader?

4. *In welk opzicht zijn „de motieven van degenen die in de tempels werken volkomen onzelfzuchtig”?*

5. *Zou het gesprek beter verlopen nadat u vooraf met het gezinshoofd hebt gesproken?*

Ik heb een vraag

Het antwoord op vragen van algemeen evangeliebelang geldt als leidraad en niet als officiële uitspraak aangaande het beleid van de kerk.

Vraag:
Er is sprake van grote ongelijkheid onder de mensen, zowel in rijkdom als in talenten. Gaat de Heer dit compenseren?

Antwoord:

Robert J. Matthews,
Chairman of the Department of
Ancient Scriptures, Brigham Young
University.

De mensen leven op de wereld onder heel verschillende omstandigheden, soms lijkt deze zuiver toeval – er zijn er met intellectuele talenten, innemende persoonlijkheden, weelde, opleiding of een aantrekkelijk uiterlijk, terwijl

anderen geboren worden in uiterste armoede, met lichamelijke zwakte, met een gering intellect of met andere „tekortkomingen”. De juiste oorzaak die de geboorte van elk mensenkind in zijn bijzondere omstandigheden bewerkstelligt, waardoor de één meer „voordelen” lijkt te hebben boven de ander, kan niet worden verklaard. Wij weten gewoon niet voldoende over alle veranderlijke factoren. Wij kunnen echter ons voordeel doen met enkele fundamentele, eeuwige beginselen die op iedereen van toepassing zijn.

1. Wij zijn als leden van de kerk in de buitengewoon gunstige omstandigheden dat de „parel van grote waarde” – het evangelie – voor ons allemaal in dezelfde mate toegankelijk is. De apostel Paulus achtte zelfs „alles schade, omdat de kennis van Christus Jezus, mijn Here, dat alles te boven gaat”. (Filippenzen 3:8.) De belangrijke factor is of iemand al dan niet het evangelie van Jezus Christus heeft ontvangen. Het verschil tussen rijk en arm op aards gebied is zeer betrekkelijk als het vergeleken wordt met het al dan niet

Ik heb een vraag

Robert J. Matthews

begiftigd zijn met de zegeningen van het evangelie.

2. Het evangelie leert ons dat de sterfelijkheid niet het begin van ons bestaan is. Elk van ons is letterlijk een geestelijk kind van Hemelse Ouders; wij waren allemaal uniek, wij konden al denken, leren, handelen en reageren voor wij naar deze sterflijke wereld kwamen.

Ons voorsterfelijk bestaan heeft beslist iets te maken gehad met enkele van onze persoonlijke trekken en in sommige gevallen heeft het iets te maken gehad met enkele van de kansen die ons op godsdienstig gebied gegeven zijn (zie Alma 13:2–11; Abraham 3:22–23).

3. Wij komen waarschijnlijk in dit leven op de tijd en onder de omstandigheden die God ons heeft toebedacht (zie Handelingen 17:24–27; Deuteronomium 32:7–8).

Wat zijn doel hierin betreft, heeft Nephi vastgesteld dat de Heer de

wereld liefheeft en dat Hij niets doet of het moet voor het welzijn van de wereld zijn (zie 2 Nephi 26:24). Alle oordelen Gods zijn de mensen niet bekend (zie de Leer en Verbonden 29:30), maar we mogen ervan overtuigd zijn dat zijn oordelen tot stand komen door rechtvaardigheid en genade. Een belangrijke waarheid die wij moeten onthouden staat in het antwoord dat Joseph Smith van de Heer kreeg toen hij over de omstandigheden in de gevangenis te Liberty sprak: „Weet dan, Mijn zoon, dat dit alles u ondervinding zal geven, en voor uw welzijn zal wezen.” (Leer en Verbonden 122:7.) Wanneer wij onze aardse omstandigheden als deel van de eeuwigheid beschouwen, betekenen zij waarschijnlijk weinig meer dan hun voornaamste doel – het verkrijgen van een lichaam, het verbeteren van ons inzicht en de gelegenheid om uiteindelijk de sterflijke omstandigheden (buiten de tegenwoordigheid van God) te kunnen vergelijken met de omstandigheden in het voorsterfelijk bestaan en het hiernamaals waar de regels die God heeft ingesteld beter worden gehoorzaamd.

4. Wij moeten onthouden dat wij anderen niet moeten benijden omdat zij het ogenschijnlijk in het leven beter getroffen hebben dan wij. Wat voordelen lijken – zoals wereldlijke rijkdom, roem, invloed of een

Ik heb een vraag

gemakkelijk leven – is misschien een zware beproeving. Indien ze niet op de juiste wijze in de hand gehouden worden, kunnen dergelijke zaken de oorzaak worden van iemands geestelijke val. Aan de andere kant kunnen armoede, beproevingen en levensproblemen uiteindelijk zegeningen blijken te zijn voor degenen die er mee geconfronteerd worden, maar wensten dat het niet zo zou zijn. Nu komt het er bij ons in de eerste plaats op aan geloof en vertrouwen te hebben – en dat is zo kwaad nog niet. In geloof wandelen en het uitstellen van bepaalde besluiten met betrekking tot bepaalde levensproblemen kunnen ons helpen nederigheid, geestelijke volwassenheid en geduld te ontwikkelen. Abraham Lincoln (1809–1865, 16de president van de Verenigde Staten) schijnt gezegd te hebben dat alles wat hij over God *wist* hem ertoe bracht alles wat hij *niet wist* aan God toe te vertrouwen. 5. Het evangelie leert ons dat de sterfelijkheid een toets – een proefperiode – is. Er kan vooruitgang gemaakt worden door deze moeilijkheden te overwinnen. De Heer geeft de mensen zwakheden opdat zij nederig mogen zijn (zie Ether 12:27) en opdat alles ten goede zal medewerken voor degenen die de Heer liefhebben en zijn geboden onderhouden (zie

Romeinen 8:28). Onze toestand in dit leven kan gewoon deel uitmaken van de toets des levens. Sommigen hebben ten onrechte geloofd dat alle pech en/of plezier rechtstreeks van God komt en dat God daarom helemaal alleen verantwoordelijk is voor de toestand van elke mens afzonderlijk. Het geloof dat alle moeilijkheden rechtstreeks en onmiddellijk het gevolg zijn van zonde, wordt daaraan gekoppeld. Jammer genoeg zijn er zelfs kerkleden die neigen dit te geloven. Hoe vaak horen wij iemand niet zeggen: „Wat heb ik gedaan, waar heb ik dit aan verdiend?” De Heiland heeft ons echter onderwezen dat smart en lijden niet noodzakelijkerwijs een straf van God voor zonde zijn (zie Lucas 13:1–5; Johannes 9:2–3, 34). En de profeet Joseph Smith heeft verklaard dat het een „profaan beginsel” was om aan te nemen dat iemand onrechtvaardig was omdat hij door dood of ziekte werd bezocht. (*Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 144.) De geschiedenis van Job toont aan dat de Heer beproevingen toelaat die het verlies van vrienden en eigendommen kunnen omvatten. Dit is echter niet noodzakelijkerwijs een straf voor zonde daar het, zoals bij Job, diende om hem ervaring te laten opdoen. Jozef had in Egypte ook met grote moeilijkheden te kampen, hij groeide ze over het

Ik heb een vraag

hoofd en werd door deze ervaring een beter mens. De menselijke ziel kan door de beproeving en het lijden volwassen worden, mits de persoon in kwestie de ervaring goed opvat. Dergelijke zaken kunnen een louterende invloed hebben en die loutering of ervaring is een soort compensatie voor de problemen waarmee men in de sterfelijkheid te maken krijgt. De beloning voor een dergelijke geestelijke volwassenheid is niet uitsluitend voor dit leven heilzaam, maar ook voor de eeuwigheid.

Laten wij ten slotte de woorden bekijken die Maleachi neerschreef met het oog op de problemen die in zijn tijd onder de mensen leefden: „Gij zegt: Nutteloos is het God te dienen; wat gewin geeft het, dat wij zijn geboden onderhouden en dat wij in rouw gaan voor het aangezicht van de Here der heerscharen? En nu, wij prijzen de overmoedigen gelukkig; niet alleen worden zij gebouwd, terwijl zij goddeloosheid bedrijven, maar ook verzoeken zij God, en ontkomen.

Dan spreken zij die de Here vrezen, onder elkander, ieder tot zijn naaste: De Here bemerkte het toch en hoorde het en er werd een denkboek voor zijn aangezicht geschreven, ten goede van hen die de Here vrezen en zijn naam in ere houden. Zij zullen Mij ten eigendom zijn, zegt de Here der heerscharen,

op de dag die Ik bereiden zal. En Ik zal hen sparen, zoals iemand zijn zoon spaart, die hem dient. Dan zult gij tot inkeer komen en het onderscheid zien tussen de rechtvaardige en de goddeloze; tussen wie God dient, en wie Hem niet dient.” (Maleachi 3:14–18.) Aldus maakt Maleachi duidelijk dat de ogenschijnlijke onrechtvaardigheden in dit leven tenslotte door God zullen worden vergoed.

Eén ding staat er als een paal boven water – de belangrijkste overweging is niet zo zeer wat onze omstandigheden zijn (wie er rijk, arm, populair of impopulair zijn), maar *hoe wij reageren* op die omstandigheden. Hoe wij ze opvatten en wat wij ermee doen legt meer gewicht in de schaal dan wat die omstandigheden zijn. Ten gevolge van het sterfelijk bestaan, waardoor wij een lichaam krijgen, hebben wij te kampen met moeilijkheden en doen we ervaring op – al die ervaring kan ons helpen vorderingen maken op de weg naar het eeuwige leven. Paulus heeft al gezegd dat de problemen van dit leven niet te vergelijken zijn met de heerlijkheid die hierna geopenbaard zal worden (zie Romeinen 8:16–18). Geestelijke volwassenheid om aan die vreugde deel te kunnen hebben zal zeker voldoende compensatie zijn. □

HET JEUGDWERK NU

Een gesprek met het algemeen jeugdwerkpresidium

**Zuster Dwan J. Young, presidente;
zuster Virginia B. Cannon, eerste raadgeefster;
en zuster Michaelene P. Grassli, tweede raadgeefster.**

Redactie: U hebt nu meer dan tweeën-eenhalf jaar zitting in het algemeen jeugdwerkpresidium, noemt u eens enkele punten die u met betrekking tot het jeugdwerk hebt geleerd?

Zuster Young: Ik heb geleerd dat de kinderen over de gehele wereld meer met elkaar gemeen hebben dan dat zij verschillen. Hun behoeften en hun vurig verlangen om te leren zijn gelijk. Overal waar ik kom, kom ik onder de indruk van hun mogelijkheden en hun sluimerende kracht.

Zuster Cannon: De leidsters die wij leren kennen stralen hetzelfde vurige verlangen uit. Sommige zusters zijn nog maar pas lid van de kerk en hebben nog niet voldoende opleiding en achtergrond – maar zij hebben een vurig verlangen in zich om te leren hoe zij de kinderen kunnen helpen.

Zuster Grassli: Ik ben ook onder de indruk van de bezorgdheid die de leidsters voor de kinderen aan de dag leggen.

De kinderen zijn meer dan ooit onderhevig aan sterke invloeden van buiten. Het jeugdwerk heeft een geschiedenis vol voorbeelden van bezorgde en toegewijde leidsters en leraressen.

Redactie: Zuster Young, wat ziet u als het doel van het jeugdwerk?

Zuster Young: Het doel van het jeugdwerk is onze kinderen het evangelie van Jezus Christus te onderwijzen door middel van godsdienstlessen en activiteiten.

Redactie: Wordt dat doel volgens u bereikt?

Zuster Young: Ik vind dat men over het algemeen aan het eerste doel, het onderwijzen van het evangelie, beantwoordt. Wij moeten de jeugdwerkleidsters echter nog aanmoedigen om meer op het gebied van activiteiten te doen. Uiteindelijk leren de kinderen door activiteiten hoe zij moeten toepassen wat zij tijdens de les leerden.

Als onderdeel van het zondagse program-

ma hebben wij, bij voorbeeld, de participatieperiode. In die periode kunnen de kinderen deelnemen aan voordrachten die hun klas de rest van het jeugdwerk voorschotelt. Wij hopen dat tenminste de helft van de participatieperiodes gebruikt wordt om de kinderen aan anderen te laten onderwijzen wat zij hebben geleerd.

Zuster Grassli: De kinderen kunnen leren hoe zij de verschillende facetten van het evangelie kunnen toepassen door deel te nemen aan de activiteitendag. Het is de bedoeling dat er vier activiteitendagen per jaar worden georganiseerd. De activiteiten kunnen variëren van sport, die de nadruk legt op de waarde van het woord van wijsheid, tot het leren zich te verliezen in dienstbetoon aan anderen via projecten voor het algemeen welzijn.

Redactie: Hoe kunnen ouders hun kinderen helpen bij hun jeugdwerkervaringen?

Zuster Young: Ik zou willen voorstellen dat de ouders, als zij 's zondags uit de kerk komen, elk kind apart nemen en het vragen wat er die dag op het jeugdwerk besproken is. Als mijn kind geregeld thuis zou komen zonder bepaalde begrippen te hebben aangeleerd, zou ik met zijn leerkracht en met zijn jeugdwerkpresidenten gaan praten om er achter te komen wat er in die klas gebeurt. Als ouder, zou ik er zeker van willen zijn dat er een les wordt onderwezen en dat het kind in de gelegenheid wordt gesteld om er ook echt aan deel te nemen.

Zuster Cannon: Ik vind dat een van de belangrijkste zaken die wij voor onze kinderen kunnen doen is: thuis versterken wat zij op het jeugdwerk leren. De kinderen groeien geestelijk als hun ervaringen in de kerk en hetgeen zij thuis leren elkaar aanvullen.

Redactie: Voelen de jeugdwerklerkrachten zich wat meer op hun gemak ten

aanzien van hun gemis van de zustershulpvereniging, zondagsschool en de quorumvergaderingen nu de kerk bijna drie jaar het nieuwe vergaderschema gebruikt?

Zuster Grassli: De meesten wel. Wij hebben gezien hoe leerkrachten zelf ontdekken dat zij bij dienstbetoon aan het jeugdwerk niet alleen zegeningen ontvangen vanwege dat dienstbetoon, maar ook nog persoonlijk gezegend worden met geestelijke groei.

Zuster Cannon: Het lesgeven op het jeugdwerk is zo'n buitengewoon belangrijke vorm van dienstbetoon dat het de leerkrachten, zodra zij maar beseffen waarmee zij bezig zijn, helpt zich niet zoveel zorgen meer te maken over hetgeen zij missen.

Zuster Cannon: Wij zeggen tegen de zusters die in het jeugdwerk dienst doen: Wij verwachten van u dat u de lessen huishoudkunde die in de loop van de week gegeven worden bijwoont, wij verwachten van u dat u huisbezoek doet en deelneemt aan liefdediensten en uw plichten in de tempel volbrengt, maar op zondag luidt uw opdracht: „het jeugdwerk”, en daarom is dat de plaats waar u aanwezig dient te zijn.

Melchizedekse priesterschapsdragers hebben al jarenlang hun eigen quorumvergaderingen verzuimd om de Aäronische priesterschap te kunnen onderwijzen en ik verwacht dat zij die tijd en gelegenheid om de jeugd te dienen en in hun geestelijke ontwikkeling te begeleiden, met liefde hebben aangegrepen. Het jeugdwerk biedt, zowel de zusters als de priesterschapsdragers, een gelegenheid om te dienen. □

DE WARMTE VAN EEN WINTERSE DOOP

Hildegard Hahl

Het was tijdens de Eerste Wereldoorlog dat mijn ouders het evangelie begonnen te onderzoeken, hoewel er in die tijd geen zendelingen in het land werden toegelaten. Mijn moeder hoorde via één van mijn nichtjes voor het eerst van de kerk; dat meisje was ouder dan ik, zij werd door haar familie verstoet omdat zij tot de kerk toegetreden was. Vader stond moeder toe de vergaderingen bij te wonen en mijn broer en mij mee te nemen, maar hij wilde er zelf niets mee te maken hebben. Toen gaf een collega hem een Boek van Mormon en vertelde hem over de kerk. Hij las het boek, bestudeerde het evangelie en begon met ons mee te gaan naar de kerk.

Toen de gemeentepresident mijn moeder voorstelde zich te laten dopen, antwoordde zij hem dat zij en de kinderen erop voorbereid waren, maar dat zij op haar man wilde wachten. Vader zei: „Ik ben er ook op voorbereid.” Moeder gaf hem echter te verstaan dat dat niet zo was, daar hij nog steeds een pijp rookte. Vader brak zijn pijp in drie stukken en gooide die in de kachel. Als juwelier en horlogemaker was hij gewoon aan een hoge tafel te werken en tegelijkertijd een lange pijp die tot de vloer reikte, te roken, het was dus

heel moeilijk voor hem daarmee te stoppen.

Daar het in die tijd wettelijk verboden was om je te laten dopen, spraken we met enkele heiligen af elkaar 's avonds bij het eindpunt van de tram te ontmoeten en de doopdienst bij de rivier te houden. Op de afgesproken dag kwam ik zo ziek uit school dat ik niets naar binnen kon krijgen. Toen het tijd was om ons naar de afgesproken plaats te begeven voelde ik me te beroerd om op mijn benen te staan. Moeder vond dat ik maar moest wachten en dat ik me later zou laten dopen. Ik stond erop dat ik nu gedoopt zou worden. Ik wilde niet nog langer wachten. Na een tramrit van ongeveer een uur kwamen we in de buurt van de rivier bij Chemnitz (sinds 1953 Karl-Marx-Stadt) en liepen we door het park naar de plaats waar de doop zou plaatsvinden.

Tegen de tijd dat we uit de tram moesten stappen voelde ik me zo ellendig dat ik noch kon spreken, noch lopen. Mijn vader en enkele broeders droegen mij om de beurt. Op een gegeven moment zagen we een wachtpost, maar de agent zat met zijn rug tegen een boom te slapen. Er was prikkeldraad gespannen over het pad dat naar de rivier leidde, maar enkele broe-

ders hielden het uiteen, zodat wij er tussendoor konden kruipen. De broeders hakten een wak in de dichtgevroren rivier, waarna mij werd gevraagd of ik nog steeds op die avond gedoopt wilde worden. Ik knikte, want ik kon nog steeds niet spreken, zo werd ik de eerste van de elf mensen (drie kinderen en acht volwassenen) die die avond gedoopt werden. Het moet de invloed van het koude water geweest zijn, want ik voelde me toen ik ondergedompeld werd alsof er een dikke schil van me afgepeld werd. Ik voelde mij in staat zelf tegen de oever op te klimmen. Ik voelde me weer goed. Moeder en enkele zusters hielpen me bij het afdrogen en aankleden. Daarna ging ik op een vouwstoeltje zitten voor de bevestiging.

Na de doopdienst gingen we terug over het smalle pad waarlangs we gekomen waren, kropen door het prikkeldraad en kwamen weer langs de agent die nog steeds sliep. De maan was zo groot en helder dat het wel dag leek en tijdens onze wandeling naar de tram zongen we onze Hemelse Vader lof toe.

Enige tijd na de oorlog kwamen er weer zendelingen in Duitsland, en op een zondagmorgen kwam er een nieuwe zendeling uit Amerika bij ons eten die onze taal niet sprak. Mijn ouders kenden wel wat Engels van de vier jaar die zij in Liverpool hadden gewoond. Die avond gingen we allemaal naar de avondmaalsvergadering en de nieuwe zendeling werd uitgenodigd om te spreken. Ik herinner me nog hoezeer ik met hem te doen had, omdat ik wist dat hij geen Duits kende en ik vroeg me af wat hij zou gaan zeggen. Hij had geen gelegenheid gehad om een toespraak over te schrijven van een van de andere zendelingen die er al wat langer waren.

Hij sprak meer dan een uur. Hij riep de

heiligen op naar Amerika te gaan, omdat er nog een wereldoorlog zou komen die nog erger zou zijn dan de oorlog die wij net achter de rug hadden. Het was verschrikkelijk dat te moeten horen, want het lijden van de afgelopen oorlog stond ons nog duidelijk voor de geest. Onder-

Tijdens onze wandeling naar de tram zongen we onze Hemelse Vader lof toe.

weg naar huis vroeg ik mijn ouders welke taal de zendeling had gesproken. Ik wist dat het geen Duits was en hoewel ik geen Engels kon verstaan, wist ik dat het geen Engels was, toch had ik elk woord verstaan. Mijn vader zei dat ik die ervaring nooit mocht vergeten, omdat ik zoiets misschien nooit meer zou meemaken. Deze zendeling had in tongen gesproken. Van die dag af spraken mijn ouders over weinig anders dan over hun plannen om naar Amerika te emigreren. Mijn vader ging eerst. Ongeveer een jaar later wilde hij mijn moeder, mijn broer en mij over laten komen. Moeder mocht eerst niet weg uit Duitsland omdat zij een hartkwaal had, maar zij stond erop dat mijn broer en ik gingen; zes maanden later mocht zij zich bij ons voegen.

Alles wat die zendeling had voorspeld is uitgekomen. Mijn zuster die het evangelie niet heeft aangenomen en die nog altijd in Duitsland woont, heeft ons verteld over de gebeurtenissen die hebben plaatsgevonden. Precies zoals die zendeling had geprofeteerd. □

HET GEVEN VAN EEN ZEGEN

Dennis L. Lythgoe

Melchizedekse priesterschapsdragers hebben het voorrecht en dragen de autoriteit om deel te nemen aan de verordening van het priesterschap die wij het zalven van zieken noemen. „Is er iemand bij u ziek? Laat hij dan de oudsten der gemeente tot zich roepen, opdat zij over hem een gebed uitspreken en hem met olie zalven in de naam des Heren.” (Jakobus 5:14.)

Naast die autoriteit is er echter een grote behoefte om in geloof en door inspiratie te handelen: „En het gelovige gebed zal de lijder gezond maken, en de Here zal hem oprichten.” (Jakobus 5:15.)

Geloof, inspiratie en autoriteit zijn drie uiterst belangrijk elementen wanneer de priesterschap een zegen geeft.

Ik heb gehoord hoe ouderling Matthew Cowley, een apostel uit de twintigste eeuw, vertelde hoe hij eens op verzoek van een Maori-vader in Nieuw-Zeeland een zuigeling zegende. Toen hij op het punt stond de zegen te geven zei de vader: „Wilt u hem terwijl u hem een naam geeft, alstublieft, meteen gezicht geven. Hij is blind geboren.”

„Ik stond versteld,” zei ouderling Cowley. „Ik twijfelde, maar ik wist dat die Polyneziër het eenvoudige geloof van een kind bezat, een geloof dat niet bezoedeld was door psychologie of enige andere mense-

lijke geleerdheid, een eenvoudig geloof in God en in de beloften die Hij via zijn Zoon Jezus Christus had afgelegd. Ik gaf dat kind zijn naam en ik raapte genoeg moed bij elkaar om hem met zijn gezicht te zegenen.

Ik heb hem enkele maanden geleden gezien. Hij is nu zes of zeven jaar, hij rende in het rond, hij kan even goed zien als ik nu.”

Een machtige ervaring uit mijn eigen leven heeft te maken met een indrukwekkende Maori-zuster in Nieuw-Zeeland. Deze ervaring mocht ik opdoen tijdens mijn zending in dat land. Ze werd ernstig ziek naar het ziekenhuis gebracht om er geopereerd te worden. Men betwijfelde of zij dat wel zou overleven. Zij was erg zwaar en op leeftijd.

Zij vroeg of ik haar een zegen wilde geven en deed dat als volgt: „Ik weet dat ik beter word als u mij een zegen geeft, broeder!” Deze verantwoordelijkheid woog heel zwaar bij me en ik bad bij haar bed voor ik ertoe overging haar te zegenen. Toen kwam er via mij een zegen tot haar die zowel mij als mijn collega verbaasde wegens haar positieve inhoud. Ik maakte me zorgen, want ik was bang dat ik door mijn verlangen naar haar genezing was beïnvloed. Ze pakte mijn hand en zei: „Dank u, ik zie u zondag wel in de kerk.”

Ik geloofde haar niet. Er volgden een geslaagde operatie en een volledig herstel – en de zondag daarop was ze inderdaad in de getuigenisvergadering. Hoewel ze lichamelijk nog zwak was, stond ze op om

de Heer welsprekend te bedanken omdat Hij haar op het kritieke moment geholpen had. In dit geval was haar geloof het belangrijkste element van de zegen. Het is voor ons echter belangrijk te

bedenken dat de verlangens van de Heer niet altijd overeenkomen met de onze. Zijn vertegenwoordigers bij het voltrekken van priesterschapsplichten wordt bevolen ontvankelijk te zijn voor zijn inspira-

Naast de behoefte aan een zalving bij ziekte, hebben kinderen een zegen nodig als zij problemen hebben.

tie. Een zending die ik ken, had eens een ontnuchterende ervaring bij het geven van een zegen. Hij werkte aan een renoveringsproject van de kapel van een gemeente in Nieuw-Zeeland. De gemeentepresident, die op het dak een reparatie uitvoerde, gleed weg en viel naar beneden. De zending schoot hem onmiddellijk te hulp en sprak een krachtige zegen over hem uit, waarin hij hem beloofde dat hij zou blijven leven en weer volledig gezond worden. Enkele minuten later stierf de gemeentepresident.

Volkomen ontgoocheld ging de zending naar zijn woning en schreef er drie brieven: een aan zijn zendingspresident, een aan zijn bisschop en een aan de president van de kerk. De brieven omschreven zijn ontnuchtering ten aanzien van het priesterschap en zijn plan om zijn zending af te breken. Daarna ging hij naar bed.

Na een nacht van piekeren, worstelen en bidden, daagde het geleidelijk bij hem dat de wil des Heren was geschied – en dat hij oprecht inspiratie en leiding bij de Heer moest zoeken voor hij een zalving verrichtte.

Ik heb ook eens zo haastig gehandeld. Mijn vrouw, Marti, begon al vroeg in haar zwangerschap met problemen en ik gaf haar onmiddellijk een zegen in krachtige bewoordingen, waarin ik haar beloofde dat haar gezondheid beschermd zou worden en dat de baby zou blijven leven. Zodra ik uitgesproken was, wist ik dat ik verkeerd gehandeld had en zelfs dat de ongeboren baby gestorven was.

Na vasten en bidden vroeg ik een andere priesterschapsdrager mij te helpen haar nogmaals een zegen te geven. Dit keer zocht ik heel goed de leiding van de Heer en ik ontdekte dat ik haar niet kon beloven dat de baby zou blijven leven – maar wel dat Marti de moeder van andere gezonde kinderen zou worden. Deze baby heeft het inderdaad niet overleefd, maar ter vervulling van die zegen hebben we vier kinderen gekregen. Hoewel ik in de tweede zegen niet gezegd had wat ik wilde zeggen, hadden Marti en ik er beiden vrede mee, de vrede die de vertroosting van de Geest brengt.

President Kimball heeft het verband tussen het volgen van de wil van God en het voltrekken van de verordening die wij het zalven van zieken noemen uitgelegd: „Wij krijgen van de Heer de verzekering dat de zieken zullen genezen indien de verordening wordt voltrokken, er voldoende geloof is en indien de zieke ‚niet is aangewezen om te sterven‘ (zie de Leer en Verbonden 42:44–48). Maar er zijn drie factoren, en aan alle drie moet worden voldaan. Velen voldoen niet aan de verordeningen en grote aantallen zijn onwillig of niet in staat om voldoende geloof te oefenen. De andere factor is echter ook belangrijk: indien zij niet zijn aangewezen om te sterven.”

President Kimball heeft ook verklaard: „De macht van het priesterschap is

onbegrensd, maar God heeft ons wijselijk enkele beperkingen opgelegd. Ik kan macht in het priesterschap ontwikkelen naarmate ik mijn leven vervolmaak, tot nog toe ben ik dankbaar dat ik door middel van het priesterschap niet alle zieken heb kunnen genezen. Misschien zou ik mensen genezen die behoren te sterven. Misschien verlicht ik het lijden van mensen die behoren te lijden. Ik vrees dat ik de bedoelingen van de Heer zou doorkruisen.”

Het is daarom belangrijk dat wij, wanneer ons wordt opgedragen een zegen te geven, dat niet alleen met geloof in de macht van God doen, maar ook met het nederige verlangen om inspiratie van de Heer te ontvangen en zijn wil te leren kennen – en daarna zijn wil te doen als wij zijn leiding ontvangen.

Sommige priesterschapsdragers die ik heb gekend, hadden gebrek aan ervaring in geestelijke zaken of herkenden de inspiratie niet, daardoor aarzelden zij om een zegen te geven, uit vrees dat zij zich

zouden vergissen of verkeerde dingen zouden zeggen. Anderen spreken een gebed tot onze Vader in de hemel uit in plaats van door het priesterschap een zegen te geven. Het is echter wel zo dat *gebed tot en het ontvangen van inspiratie van de Vader* onmisbare onderdelen zijn van een zegen van de priesterschapsdrager, want beide gezichtspunten zijn zeker elementen die bij de communicatie met onze Vader in de hemel horen en in die mate passend zijn voor de bijstand en van de zegen door het priesterschap en de uitwisseling van geloof en inspiratie.

Het is begrijpelijk dat wij ons soms niet opgewassen voelen tegen de taak. Als wij echter het Melchizedekse priesterschap dragen en waardig zijn, hebben wij de verantwoordelijkheid om het te gebruiken. Onze zorg moet echter zijn het zoeken van de hulp des Heren door nederig gebed *voordat* wij de zegen uitspreken.

Dus zijn er naar de letter belangrijke verschillen tussen het zalven van een

Geachte abonnee,

Wilt u ons alstublieft uw nieuwe adres laten weten indien u van plan bent om te verhuizen (of onlangs verhuisd bent en u uw tijdschrift nog op het oude adres ontvangt)? De eenvoudigste manier is: het adresstrookje veranderen en aan uw distributiecentrum terugsturen.

Indien er een fout schuilt in het adresstrookje, is dit eveneens de aangewezen weg.

Hartelijk dank voor uw medewerking.

Ons adres luidt: Verlag Kirche Jesu Christi
der Heiligen der Letzte Tage
Porthstrasse 5-7
Postfach 50 10 70
D-6000 Frankfurt am Main 50

zieke, wat een verordening door het priesterschap is, en een gebed. Het eerste is een verordening die plaatsvindt door de macht van het priesterschap, wat het gezag is om in Gods naam te handelen. Dit betekent dat de Heer ons toestaat *namens Hem te handelen*, waarbij zijn macht gebruikt wordt wanneer wij daartoe geleid worden. Gebed is uiteraard een machtige manier om met de Heer te communiceren – en er komen wonderen door tot stand. De Heer staat ons echter toe de zieken te zalven door de macht van het priesterschap en stemt in met gepaste verzoeken over het gebruik van deze macht. Een dergelijk gebruik maakt de kracht van de zalving groter doordat de Heer erbij betrokken wordt. Hij beloofde immers: „Waar twee of drie vergaderd zijn in mijn naam, daar ben Ik in hun midden.” (Matteüs 18:20.)

Als priesterschapsdragers kennen wij vele gelegenheden om zieken te zalven. Wij kunnen de oproep van de quorumpresident beantwoorden en een avond in een

ziekenhuis doorbrengen om een zieke te zalven; of we kunnen een lid van de wijk te hulp schieten als dat ziek mocht zijn. Het belangrijkste van alles is echter dat wij thuis het priesterschap gebruiken. Onze gezinnen hebben er dikwijls behoefte aan – zoals bij ziekte, zwangerschap, geboorte, spanning, tegenslag – deze kunnen de zegeningen die uit inspiratie voortvloeien tot gevolg hebben.

Naast de behoefte aan een zalving bij ziekte, hebben kinderen een zegen nodig als zij zich zorgen maken over hun plaats in de maatschappij, omgang met leeftijdgenoten, het falen op school, onenigheid met een leerkracht en talrijke andere problemen.

Een vader kan bij zijn kinderen vertrouwen opwekken dat hen jaren bijblijft wanneer hij in hun jeugd inspiratie zoekt om hen te leiden. Deze bron helpt hem een sterke familieband te handhaven. Een kind dat zich kan herinneren hoe zijn vader in moeilijke tijden oprecht bezorgd over hem was, is eerder geneigd hem in een crisis in vertrouwen te nemen. Kinderen hebben ook de inspiratie die uit een vaderlijke zegen voortvloeit nodig voor er belangrijke gebeurtenissen in hun leven plaatsvinden, zoals een zending, militaire dienst, een nieuwe school en huwelijk. (Bij een dergelijke zegen voor troost en leiding wordt geen olie gebruikt.)

Wat deze bediening betreft, ben ik een aantal malen in de gelegenheid geweest om mijn eigen kinderen onder moeilijke omstandigheden bij te staan. Op zekere nacht deed zich een dergelijk voorval voor toen onze oudste zoon, Darrin, vreselijke oorspijn had. Hij schreeuwde het uit van de pijn; maar spoedig nadat ik hem een zegen gegeven had, leek zijn pijn verlicht te zijn en doezelde hij weg, hij was klaarblijkelijk uitgeput.

De volgende dag brachten wij hem naar de kinderarts, die ons vertelde dat het trommelvlies van Darrin die nacht spontaan geperforeerd was, waardoor de druk die door een ernstige ontsteking werd veroorzaakt, minder werd en hij kon slapen. Wij waren verbaasd, omdat wij precies wisten, wanneer die perforatie plaatsgevonden moest hebben. Omdat er een reële mogelijkheid was dat zijn gehoor blijvende schade zou ondervinden, ried de arts ons aan een oorspecialist te raadplegen, nadat de medicijnen de infectie zouden hebben bedwongen. Enkele weken laten gingen we met hem naar de specialist, we stonden versteld over zijn diagnose. Hij kon niets verkeers aan het oor van Darrin ontdekken. Hij verklaarde dat zijn trommelvlies in een

uitstekende conditie was, er was niets van een perforatie te zien. Het was een machtige ervaring die tot nadenken stemde en die ons bijzonder nadrukkelijk de macht van de Heer en de uitwerking van de zegen van het priesterschap liet zien. De Heer heeft ons beloofd dat ons vertrouwen „in het nabij-zijn van God” sterk kan worden (zie Leer en Verbonden 121:45). Met behulp van het inspirerende vertrouwen van God, kunnen we het gezag dat Hij ons heeft gegeven gebruiken en zijn wij in staat om gelegenheden te vinden waarbij wij het met in gebed in ons hart en positief kunnen aanwenden. □

Foto's van Eldon K. Linschoten
en Jed A. Clark

Laten we erover praten

Nadat u voor uzelf of als gezin „Het geven van een zegen” hebt gelezen, wilt u misschien een aantal van de volgende vragen bespreken tijdens een gezamenlijk studie-uurtje:

1. Welk aandeel heeft gebed in de bediening door de priesterschap? Welk aandeel heeft geloof?

2. Waarom is het belangrijk „oprecht inspiratie en leiding bij de Heer” te zoeken alvorens een dergelijke priesterschapsbehandeling te verrichten?

3. Kent u iemand die een zegen heeft gekregen waarin hem beloofd werd dat hij zou

herstellen en dat niet gebeurde? Welk licht werpen de woorden van president Spencer W. Kimball die in dit artikel geciteerd worden op dergelijke gevallen?

4. Heeft u ooit een zegen ontvangen waarin u troost of raad kreeg? Hoe voelde u zich bij die gelegenheid? Bij welke gelegenheden in uw gezin zou een dergelijke zegen toepasselijk zijn?

„HEBT GIJ MIJ MEER LIEF DAN DEZEN?“

Celstia Whitehead

Destijds was ik een jonge moeder van vijf kinderen onder de zes jaar. Mijn man, Van, had nog twee jaar rechtenstudie voor de boeg. Wij vormden een gezin dat zich volledig had overgegeven aan het evangelie en de Heer had ons gezegend; feitelijk was ons huwelijk zo goed als gespaard voor ernstige tegenspoed. Mijn

Ik bad om verlichting van de pijn en om de kracht om het te doorstaan en ik was verrast en werd deemoedig door de snelle verhoring van mijn gebeden.

leven draaide om mijn gezin. Ik vond het heerlijk echtgenote en moeder te zijn. Toch besepte ik soms dat mijn leven zo in beslag genomen werd door het huishouden en dagelijkse besommeringen, dat de geestelijke diepgang eraan ontbrak, maar ik wist niet hoe ik dat moest veranderen. Wij probeerden onze dankbaarheid voor onze zegeningen te uiten, maar hoe weet men in welke mate men werkelijk gezegend is, als men geen tegenslag kent?

Volgens de instructie die Lehi zijn zoon Jakob gaf (zie 2 Nephi 2:11–15) dient er voor alles een tegenstelling te zijn. Die les zou ik al gauw leren. Ik weet nu dat lijden en tegenspoed nodig zijn om ons te doordringen van wat er in ons leven werkelijk van belang is. Ik heb ook geleerd dat een van de belangrijkste lessen die uit tegenslag geleerd kan worden is: leren de wil des Heren te aanvaarden en volkomen van Hem afhankelijk te zijn.

Ik kampte al enige tijd met duizelingen, misselijkheid, evenwichtsstoornissen en andere verontrustende symptomen. Ik had een baby aan de borst. Van bereidde zich voor op een serie tentamens. Het was voor mij onmogelijk om aan ziekte toe te geven, maar ik was ziek, en er moest iets aan gedaan worden. Nadat mijn arts in mijn oren gekeken had, stuurde hij me door naar een neuroloog, die me meteen liet opnemen voor verder onderzoek.

De onderzoeken waren pijnlijk en ik hield er hevige hoofdpijnen en misselijkheid aan over. Ik bad vaak om verlichting van de pijn en om de kracht om het te doorstaan en ik was verrast en werd deemoedig door de snelle verhoring van mijn gebeden. De artsen zochten een tumor, hetgeen beangstigend was, maar Van en ik dachten heel naief aan iets dat weggehaald kon worden, waarna ik weer gezond zou zijn. Stelt u zich eens voor hoe ik me voelde toen de neuroloog op een

morgen heel ernstig en ontsteld binnenkwam en vertelde dat ze een tumor in de hersenstam hadden getroffen. Dat was ernstig. Hij vertelde mijn man dat zo'n tumor niet operatief te verwijderen was en dat hij waarschijnlijk kwaadaardig was. We waren stomverbaasd. Ons optimisme was weggevaagd. We zagen de toekomst donker in.

Ik bleef maar denken aan alle redenen waarom ik niet kon sterven. Ik kon Van niet verlaten, hoe moest hij het redden? En wat moest er van mijn kindertjes worden?

Velen baden voor ons. Dat heb ik weken later pas ontdekt en ik ben nog ontroerd als ik eraan denk dat mijn moeder bad of zij, als dat mogelijk was, mijn plaats mocht innemen als er iemand moest sterven. Wat een liefde toonde zij! Onze wijk vastte en bad en ik was diep ontroerd. In het ziekenhuis had ik er geen idee van

hoeveel lieve mensen er bezorgd om mij waren.

Mijn man stond duizend angsten uit. O nee, hij had nergens spijt van, maar we hadden er zo op gerekend samen oud te worden! We stonden elkaar zo na. Hoe zouden wij zonder elkander verder kunnen? Hij bad om begrip, om vrede in zijn hart, om de moed om te aanvaarden. Wat er ook zou gebeuren.

Ook ik bad om de juiste houding. Maar die kwam niet tot ik op een ochtend de Bijbel zo maar opensloeg en diep geraakt werd door de woorden die de Heer tot Petrus sprak: „Hebt gij Mij waarlijk lief, meer dan dezen?” (Johannes 21:15.) Hij scheen mij die vraag te stellen. Had ik de Heer meer lief dan wat ook – zelfs meer dan het leven zelf? Ja, zei ik tegen de Heer. Ja, dat deed ik echt.

Eindelijk was ik in staat om met mijn gevoelens in het reine te komen en te

zeggen. „Uw wil geschiede” en het nog te menen ook. En toen ik dat kon, werd ik met een onuitsprekelijke vrede vervuld, ik was niet bang meer. Als ik huilde, was dat om mijn kindertjes. Wat vond ik het vreselijk om hen achter te laten om door anderen opgevoed te worden! Wij waren echter een eeuwig gezin, verzegeld in de tempel, en het stond vast dat we weer verenigd zouden worden.

In die tijd voelde ik heel duidelijk wat de ware betekenis van onze tijd op aarde is. In het licht van de eeuwigheid is het echt heel kort, zelfs al wordt je honderd. Zij die op aarde achterblijven, missen hen die gaan, maar zij moeten hun leven met goede daden vullen en proberen te blijven groeien. De overledene zal het in de geestenwereld heel druk hebben.

Nadat ik met de Heer vrede gesloten had, voelde ik de Heilige Geest voortdurend in me branden en de kracht sprong van mij over op mijn geliefden. Ik begon te begrijpen dat er in de geestenwereld door velen op mij werd gewacht, ik zou me niet bang of eenzaam behoeven te voelen. Mijn liefhebbende vader en mijn stiefvader zouden er bij me zijn. Toch kwam het steeds weer bij me op dat ik in mijn leven orde op zaken moest stellen. Als ik op een of andere manier zou mogen blijven leven, moest ik ervoor zorgen dat ik bereid was om te sterven.

De artsen besloten me nog een laatste onderzoek te doen ondergaan – een heel pijnlijke injectie van lucht in het rugmergvocht. Dit zou helpen de tumor nog nauwkeuriger te lokaliseren en de artsen misschien meer laten weten over de

mogelijkheden van kobaltbehandelingen. Voor het onderzoek kreeg ik een prachtige zegen waarin me werd beloofd dat ik het ziekenhuis zou verlaten.

Terwijl ik lag bij te komen van het onderzoek benaderde de arts verbaasd mijn familie: er was geen tumor. Er was wel te zien waar de tumor had gezeten, maar er zat niets. De artsen hadden er geen verklaring voor. Zij gaven toe dat zij stomverbaasd waren.

Plotseling wist ik wat de uitdrukking „weer een paar jaar bijtekenen” echt inhield. Ik had mogen „bijtekenen”. Uiteindelijk zijn we hier allemaal dank zij de edelmoedigheid van een liefhebbende Vader en naar zijn wijsheid. Mijn „levensduur” was verlengd. Na zeventien dagen ziekenhuis mocht ik weg, ik kon nauwelijks lopen maar ik was overgelukkig. Dit was het antwoord op de gebeden van vele getrouwe, fijne mensen en de zegenende macht van het priesterschap

Naarmate ik aansterkte, raakte mijn leven weer vol aardse taken zoals koken, schoonmaken, de was en schone luiers geven. Mijn leven was, meer dan ooit, vol dankbaarheid en geluk en doordrongen van het begrip en de noodzaak voortdurend de Geest te zoeken, de kinderen het evangelie te onderwijzen en te streven naar indringender gebeden.

Mijn voortdurend gebed is nu of ik het vertrouwen dat de Heer in mij stelt waardig mag zijn. Geen van ons weet hoe lang wij mogen leven. Ik hoop het beste te maken van de tijd die mij is toegemeten. □

KOM ERVOOR UIT

Ouderling James E. Faust
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Mijn geliefde broeders en zusters, het is mij altijd een vreugde met de heiligen te vergaderen.

De kerk waar wij toe behoren wordt nu over de hele wereld gekend. Er zijn vele kenmerken, daaronder horen onkreukbaarheid, eerlijkheid en hoge zedelijke normen. De kerk wijkt als instituut af van de hedendaagse zedelijke normen.

Wij hebben als individuele leden van de kerk ook een eigen identiteit. Elk van ons vertegenwoordigt iets: sterk of niet zo sterk; goed of niet zo goed.

Ik zou willen bespreken hoe wenselijk en belangrijk het is dat elk lid er volledig, van harte en openlijk voor uit komt dat hij lid van de kerk is en wat dat in ons leven betekent.

In de Openbaring van Johannes staat een duidelijke waarschuwing aan het adres van hen die er niet voor uitkomen:

„Ik weet uw werken, dat gij noch koud zijt, noch heet. Waart gij maar koud of heet! Zo dan, omdat gij lauw zijt en noch heet, noch koud, zal Ik u uit mijn mond spuwen.”

Ik ben er, bijna tegen beter weten in, van overtuigd dat ik u een verhaal moet

vertellen. Ik vraag uw begrip en vergeving omdat het over een ervaring van mezelf gaat. Ik hoop dat de les die ik eruit geleerd heb, u op een of andere manier kan helpen.

In het vreselijke oorlogsjaar 1942, werd ik als rekrut ingelijfd bij de luchtmacht van de Verenigde Staten. Op een koude nacht moest ik in Chanute Field (Illinois) de hele nacht wachtlopen. Lopend rond het terrein, mediteerde en piekerde ik de hele nacht al huiverend en vechtend tegen de slaap. Tegen de morgen had ik een paar ferme beslissingen genomen.

Ik was verloofd en ik wist dat ik geen vrouw kon onderhouden van een rekrutensoldij van 50 dollar per maand. Ik voelde dat ik officier moest worden. Een dag of twee na mijn langdurige nachtwa-ke stuurde ik mijn verzoek in om tot de officiersopleiding te worden toegelaten. Kort daarna werd ik opgeroepen om met enkele anderen voor de selectiecommissie te verschijnen om over mijn vooropleiding en aanleg te spreken. Mijn vooropleiding was niet zo geweldig, maar ik had twee jaar universiteit achter de rug en ik had voor de kerk een zending vervuld in

Ouderling
James E. Faust

Zuid-Amerika. Ik was tweeëntwintig en genoot een goede gezondheid. Met deze geringe vooropleiding was ik dankbaar op mijn formulier te kunnen zetten dat ik voor de kerk een zending vervuld had.

De vragen van de selectiecommissie namen een verrassende wending. Nagevoel alle hadden betrekking op mijn ervaringen als zendeling en op mijn geloof. „Rookt u?” „Drinkt u?” „Wat vindt u van mensen die roken en drinken?” Het beantwoorden van die vragen leverde me geen enkel probleem op.

„Bidt u?” „Vindt u dat een officier behoort te bidden?” De officier die deze laatste vragen stelde was een doorgewinterde beroepsmilitair. Hij zag er niet naar uit alsof hij dikwijls gebeden had. Ik overwoog: „Zal ik aanstoot geven als ik zou antwoorden wat ik echt geloof? Zal ik een ontwijkend antwoord geven en zeggen dat gebed een persoonlijke zaak is?” Ik wilde heel graag officier worden zodat ik niet meer de hele nacht zou hoeven wachtlopen en van het keukencorvee af zou zijn, maar bovenal dat ik met mijn geliefde zou kunnen trouwen.

Ik besloot er niet omheen te draaien en bevestigde dat ik bad en dat ik vond dat officieren best een beroep mochten doen op goddelijke hulp, zoals enkele werkelijk grote generaals voorheen dat hadden gedaan. Ik voegde eraan toe dat officieren bereid moesten zijn hun manschappen op gezette tijden te leiden en dat dat bij gelegenheid voorgaan in gebed kon betekenen.

Er kwamen nog meer interessante vragen los bij mijn ondervragers. „Moet de zedelijke norm in oorlogstijd niet wat losgelaten worden?” vroeg een hooggeplaatst officier. „Rechtvaardigt de spanning die de oorlog bij de manschappen oproept ze niet om iets te doen wat zij thuis onder normale omstandigheden zouden nalaten?”

Hier werd een gelegenheid geboden om dubbelzinnig te spreken, om wat extra punten te verdienen en werkelijk ruim van opvatting te zijn. Ik wist heel goed dat de mannen die mij deze vragen stelden zich niet hielden aan de normen die mij geleerd waren en waar ik me aan probeerde te houden, en die ik bovendien zelf onderwezen had. Ik dacht: „Daar gaat mijn kans om officier te worden.” De gedachte flitste door mij heen dat ik misschien toch trouw aan mijn geloof kon zijn door te antwoorden dat ik mijn overtuiging over zedelijke normen niet aan anderen wilde opdringen. Voor mij leken echter de gezichten op te doemen van de velen die ik als zendeling had onderwezen wat de wet van kuisheid inhield. Ik wist volmaakt zeker wat de Schriften leren over overspel en dergelijke.

Ik kon mijn antwoord niet langer uitstel-

len en beantwoordde de vraag over de dubbele zedelijke normen eenvoudig door te zeggen: „Ik geloof niet in het bestaan van een dubbele zedelijke norm.” Er werden nog enkele vragen gesteld, ik meen me te herinneren dat het ging over het feit of ik al dan niet probeerde te leven en me te gedragen zoals ons geloof dat aan de wereld voorstelt. Ik verliet het interview in de overtuiging dat de doorgewinterde officieren die me die vragen over ons geloof gesteld hadden wel niet ingenomen zouden zijn met mijn antwoorden en me vast wel lage cijfers gegeven zouden hebben. Enkele dagen later werden de uitslagen opgehangen en wie schetst mijn verbazing toen bleek dat ik 95 percent van de punten gehaald had. Ik stond perplex. Ik werd in de eerste groep voor de officiersopleiding geplaatst en ik moest tot korporaal bevorderd worden om toegelaten te worden. Ik slaagde en werd tweede luitenant, trouwde mijn geliefde en we leefden nog lang en gelukkig.

Dit was een van de moeilijkste momenten uit mijn leven, een van de vele malen dat ik ervoor uit moest komen, mijn ziel onder handen moest nemen en zoals velen van u getekend worden. Niet alle ervaringen in mijn leven waarbij ik voor mijn geloof moest uitkomen zijn uitgevallen zoals ik dat graag had gezien, maar ze hebben mijn geloof altijd versterkt en mij geholpen om me aan andere omstandigheden aan te passen als het gevolg anders was.

Hieruit en uit vele andere ervaringen heb ik geleerd dat vele anderen, hoewel zij ons geloof niet zijn toegedaan – er misschien zelfs vijandig tegenover staan –

ons toch respecteren als wij maar voor ons geloof uitkomen.

Er zijn er die aan de kant staan. Zij dragen een bepaalde overtuiging in hun hart, maar zij omhelzen de waarheid niet uit vrees voor hun maatschappelijke of politieke contacten of familierelaties. Festus beschuldigde Paulus omdat zijn grote geleerdheid volgens hem razernij bij Paulus veroorzaakte (zie Handelingen 26:24). Het antwoord van Paulus luidde: „Want de koning weet van deze dingen,

„Ik geloof niet in het bestaan van een dubbele zedelijke norm.”

tot welken ik ook vrijmoedigheid gebruikende spreek; want ik geloof niet dat hem iets van deze dingen verborgen is; want dit is in geen hoek geschied. Gelooft gij, o koning Agrippa, de Profeten? Ik weet dat gij ze gelooft. En Agrippa zeide tot Paulus (enkele van de verdrietigste woorden die in de heilige geschiedenis zijn vastgelegd):

Gij beweegt mij bijna een Christen te worden.” (Handelingen 26.26–28, Statenvertaling.)

Bijna. Wat een hartverscheurend geluid is dat woord „bijna”! Enkele van onze goede leden onderhouden het woord van wijsheid bijna, gaan bijna naar de priesterschapsvergadering en de avondmaalsvergadering, of houden bijna gezinsavond.

Enkele van ons betalen bijna – maar niet helemaal – een volle tiend.

Sinds de tijd dat de Heiland op aarde toefde zijn er mensen geweest die geloofden, maar ten gevolge van de maatschappelijke druk waren ze bang om ervoor uit te komen en onder de gelovigen gerekend te worden. Johannes spreekt over de vooraanstaande regeerders die bang waren van een maatschappelijk brandmerk: „En toch geloofden zelfs uit de oversten velen in Hem, maar ter wille van de Farizeeën kwamen zij er niet voor uit, om niet uit de synagoge te worden gebannen; want zij waren gesteld op de eer der mensen, meer dan op de eer van God.” (Johannes 12:42–43.)

Paulus schreef aan de Korintiërs: „Daarom, mijn geliefde broeders, weest standvastig, onwankelbaar, te allen tijde overvloedig in het werk des Heren, wetend, dat uw arbeid niet vergeefs is in de Here.” (1 Korintiërs 15:58.).

Enkele maanden geleden, hadden zuster Faust en ik het voorrecht het getuigenis te horen van zuster Fay Richardson, de vrouw van bisschop Richardson uit de ring Nottingham England. Zuster Richardson zei, en ik citeer dit met haar toestemming: „Ik heb al lang geleden geleerd niet passief over mijn getuigenis te zijn. Het gebeurde tijdens een godsdienstles op school, ik was veertien en nadat de leerkracht ons naar onze godsdienst had gevraagd, vroeg hij ons: ‚Wie van jullie gelooft dat God leeft?’”

Ik voelde hoe ik een kleur kreeg en dacht: O, wee, nu moet ik ervoor uitkomen. Ik wist ook intuïtief dat niemand anders zijn hand zou opsteken, want ze waren veel te wereldwijs om in God te geloven, maar ik

stak langzaam mijn hand omhoog. Toen zei ik, helemaal verlegen omdat alle ogen op mij gericht waren: ‚Nou, ik geloof van wel.’

„Wat had ik dat graag willen terugnemen! Ik had twijfel gevoegd bij wat een standvastig getuigenis had kunnen zijn. In de jaren die volgden droomde ik dikwijls dat ik moedig voor diezelfde klas kon staan om standvastig te getuigen over de levende God. Steeds opnieuw verlangde ik vurig dat ik die ervaring opnieuw mocht beleven en in staat mocht zijn om hen te vertellen hoezeer ik mijn Hemelse Vader lief had. Gelukkig heb ik van die ervaring geleerd en sindsdien heb ik nooit meer ‚ik geloof van wel’ gezegd als het om evangelische zaken ging.”

Zuster Richardson vervolgde: „Enige tijd geleden werd in een zaaltje van de openbare bibliotheek in Nottingham de film ‚Mormons, Fact and Fantasy’ vertoond. Mijn man zou er rechtstreeks uit zijn werk heen gaan en ik besloot dat ik er eveneens behoorde te zijn, dus nam ik de bus en ging er met onze drie kinderen heen.

„Ongeveer een half uur voor de film begon riep er iemand: ‚Graag vrijwilligers om de straat op te gaan en de mensen uit te nodigen en pamfletten te geven.’ Ik dacht: Ja, dat hoor ik eigenlijk te doen; daar ben ik voor gekomen. Toen zei er iets binnen in mij: ‚Je wilt toch niet echt gaan, wel? Je bent bang om met vreemden te spreken.’ Ik dacht: Ja, dat is zo! Zo stond ik daar, terwijl er binnenin mij een strijd woedde, en toen keek ik naar beneden. Drie opgeheven snoetjes starden me aan. Ze behoorden aan de drie mensjes die zo belangrijk voor me zijn. Ik

De inwijding van het nieuwe kerkgebouw in Harlingen.

In februari 1981 waren wij in staat ons oude kerkgebouw van de hand te doen en voor de opbrengst een nieuw gebouw aan te kopen. Het werd een gloednieuw winkelpand, gelegen in het centrum van Harlingen. Met vereende krachten werd het een prachtig kerkgebouw. Gelijkvloers is een halletje en de kapel, een mooi zaaltje in sfeervolle kleuren. Op de eerste verdieping is een grote ZHV-kamer met een open keuken en een kamer, die voor veel doeleinden wordt gebruikt, o.a. voor mediatheek. Hierboven is nog een verdieping met twee kamers en een badkamer die bewoond wordt door een zendingsechtpaar. Het gebouw is gelegen aan de St. Odolphssteeg nummer 6.

13 juni jongstleden was het dan zover dat het kerkgebouw kon worden ingewijd. De laatste keer dat er een kerkgebouw werd ingewijd in Harlingen was in 1958. Dit was de tweede keer. De inwijdingsdienst begon om tien uur 's morgens. Sprekers waren broeder I.M. Alkema, gemeentepresident; broeder Dallinga, adviseur van de gemeente; broeder Koens, districts-president, broeder Gout raadgever in het zendingspresidium; en als laatste spreker, president Roghaar. Hierna werd door president Roghaar het inwijdingsgebed uitgesproken, wat het hoogtepunt was van een dienst waar de Geest sterk voelbaar aanwezig was. Er waren zevenendertig bezoekers, waaronder leden die vroeger in Harlingen hebben gewoond en ook nog enkele inactieve leden. Wij zijn allemaal erg opgebouwd door deze bijzondere dienst en hebben het verlangen om de gemeente sterk te zien groeien. Wij kunnen nu met trots onderzoekers uitnodigen voor onze diensten in ons nieuw, ingewijde kerkgebouw.

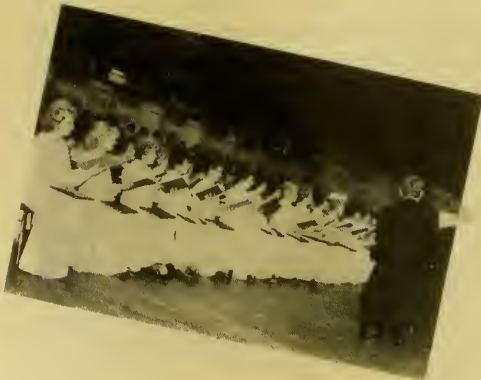
Broeder J. Alkema

Het Tabernakelkoor

De leden van het koor: Kunstenaars en Vrijwilligers.

De N.O.S. in aktie voor het televisieverlag.

”Hoe vinden de Mormonen toch zoveel bewonderenswaardige stemmen bij elkaar?” hebben vele muziekcritici zich afgevraagd.

Het koor is een produkt van een godsdienstige cultuur die de ontwikkeling van door God geschonken talenten aanmoedigt en ze aan het werk zet teneinde anderen te dienen. Het koor is samengesteld uit vrijwilligers. Onder hen bevinden zich vertegenwoordigers van vele ambachten en beroepen, zoals doktoren, boeren, accountants, onderwijzers en andere. Waarom getroosten zij zich de opofferingen die niet weg te denken zijn van het lidmaatschap van het Tabernakelkoor?

Elk koorlid zal een ander antwoord geven.

Voor sommigen is het de droom uit hun jeugd om een van hun ouders, een ander familielid, of vriend op te volgen, die in het koor gezongen heeft. Anderen zoeken artistieke vervulling.

De drukte bij de ingang.

Wat zij ook voor redenen op zullen geven waardoor zij deel zijn gaan uitmaken van het Tabernakelkoor, waarschijnlijk zullen alle leden het erover eens zijn dat zij zich verheugen over de manier waarop muziek het leven een beetje aangener maakt voor iedereen.

Het Zeister zaalvoetbaltoernooi: Een daverend succes.

Op zaterdag 19 juni j.l. werd door het ouderlingenquorum van de gemeente Zeist een zaalvoetbaltoernooi georganiseerd. De wedstrijden werden gespeeld in de ruime, moderne sporthal De Clomp in Zeist, welke de hele dag het strijdperk is geweest van zes teams, die fel, maar nimmer gemeen, om de hoogste eer streden.

De eerste wedstrijd bracht gastheer Zeist en Rotterdam-Noord, altijd een gevreesde tegenstander, maar dit toernooi ietwat tegenvallend, in het veld. Zeist boordevol vechtlust, en met gastspeler Willem Mathijssen uit Arnhem als een rots in de branding, liep soepel uit naar een 5—0. De tweede wedstrijd ging tussen twee zwaargewichten in de zaalvoetbalsport te weten Rotterdam-Zuid en Groningen. De zuiderlingen, waarvan bekend is dat zij een solide partij kunnen spelen, trokken de wedstrijd al snel naar zich toe, maar de Groningers, die al voor dag en dauw vanuit het hoge noorden waren vertrokken om acte de presence te geven op dit toernooi, boden felle tegenstand wat resulteerde in een spannende strijd. Rotterdam-Zuid benutte de kansen echter net even iets koelbloediger en legde beslag op die o zo belangrijke eerste twee punten, 4—3. De volgende wedstrijd bracht twee teams in het veld

Gevaarlijk moment voor het doel.

waarvan, voetbaltechnisch gezien, niet zo heel erg veel van bekend was, te weten Utrecht en Schiedam-Vlaardingen. Utrecht, dat zich voor dit toernooi in een nieuw tenue had gestoken, spoedde zich alras naar het vijandelijke doel wat een 2—0 voorsprong tot gevolg had. Schiedam-Vlaardingen, niet naar dit toernooi gekomen om reeds in de eerste wedstrijd in het stof te bijten en onder de bezielende leiding van aanvoerder Marcel de Wijk, kwam echter sterk terug en wist in ieder geval in deze wedstrijd de zege veilig te stellen, 2—4.

Met het vorderen van het toernooi werd het duidelijk dat slechts één team aanspraak kon maken op het predikaat winnaar van het eerste Zeister zaalvoetbal-

*Vol aandacht
voor de prestaties van de andere teams.*

toernooi. Rotterdam-Zuid dat korte metten maakte met Rotterdam-Noord, Utrecht met dubbele cijfers versloeg en Zeist gedecideerd terugwees, groeide uit tot het beste team van dit toernooi. De spanning bleef echter tot het einde toe gehandhaafd, omdat Schiedam-Vlaardingen, zelf slechts één verliespunt door een 2—2 gelijkspel tegen Zeist, in theorie een kans had dit toernooi zegevierend af te sluiten indien het in de laatste(!) wedstrijd van Rotterdam-Zuid zou winnen. Er stond echter nog meer op het spel in deze wedstrijd. Zou Schiedam-Vlaardingen deze wedstrijd met twee doelpunten verschild verliezen, dan zouden zij de tweede plaats moeten afstaan aan Zeist, dat dan een beter doelgemiddelde zou hebben. Rotterdam-Zuid liet echter ook in deze wedstrijd blijken welk team met recht in aanmerking kwam voor de wisseltrofee. Het heeft het echter niet caedau gekregen van de Schiedammers. Nadat de zuiderlingen naar 2—0 waren uitgelopen kwam Schiedam-Vlaardingen goed terug, 2—2, dit bracht een licht schokeffect teweeg bij de Zeistenaren op de tribune. Deze vrees was echter ongegrond want Rotterdam-Zuid bewees hierna zijn grote kracht door de wedstrijd alsnog winnend af te sluiten, 4—2.

Eindstand

1. Rotterdam-Zuid
2. Zeist
3. Schiedam-Vlaardingen
4. Groningen
5. Rotterdam-Noord
6. Utrecht

Aangezien zowel spelers als publiek unaniem van mening waren dat dit een geslaagd toernooi was zal dit zeker volgend jaar geprolongerd worden.

Zeist.

Groningen.

Rotterdam-Noord.

Utrecht.

Het zomerkamp in Hoeven

Ze waren er zelfs van de B. Y. U.

Het zomerkamp van de jonge volwassenen dat werd gehouden van 31 juli tot 7 augustus in de kampeerboerderij "De Olmen" te Hoeven in Noord-Brabant zal nog lang een bijzonder fijne herinnering blijven voor iedereen die er aan deelgenomen heeft.

Het rijk geschakeerde programma duidde op een grondige voorbereiding en de organisatie verliep dan ook uitstekend.

Iedereen was enthousiast en de ene activiteit na de andere werd een succes, of dat nu zwemmen was of schaken, een museum bezoeken, sportvliegen, een partijtje midgetgolf of het bezoek aan een astrologisch instituut.

Zelfs aan een nachtelijke dropping tijdens minder fraaie weersomstandigheden werd door velen spontaan deelgenomen en al lagen de aankomsttijden uren uiteen, tegen het ochtendgloren was de hele groep moe maar voldaan weer binnen en sliep een gat in de dag.

De "brunch" smaakte, zo tegen een uur of elf, natuurlijk extra goed.

Het was voor mij, een al wat oudere volwassene, een bijzonder positieve, verfrissende ervaring een paar dagen tussen de jongeren van onze kerk te mogen doorbrengen. Ik zal dan ook graag de uitnodiging aanvaarden om de reünie die binnenkort in Hoeven gehouden zal worden, bij te wonen. Hopelijk kan ik dan ook de kennismaking hernieuwen met de twee jongemannen die kort geleden tot de kerk zijn toetreden en mij hun sterk getuigenis gaven.

Meer bijzonderheden over de manier waarop zij de kerk leerden kennen kunt u op de volgende bladzijden vinden.

Broeder G.Ph.M. Kraanen

ROOSTER VOOR 1983

Evenals in de voorgaande jaren worden er in 1983 voor elk taalgebied binnen het werkgebied van de Zwitserse Tempel tempelweken gehouden. Een „tempelweek” loopt van dinsdag tot en met vrijdag. Op elk van deze vier dagen zullen er drie endowmentdiensten in de taal van die week gehouden worden. Voor de zaterdagen is een vast maandelijks rooster opgesteld. 's Maandags is de tempel gesloten. In 1983 beginnen de diensten op dinsdag 4 januari.

TOEGANGSTIJDEN

Dienst A	06.55 tot 07.20 uur	Per dienst kunnen ten hoogste 200 personen worden toegelaten
Dienst B	09.40 tot 10.00 uur	
Dienst C	12.50 tot 13.10 uur	
Dienst D	(Vrijdag voor de 2e zaterdag 17.00 tot 17.20 uur)	

Op de 1e, 4e en 5e zaterdag van elke maand zijn alle diensten in het Duits.

Op de 2e zaterdag zijn de eerste 2 diensten in het Engels en is de 3e in het Duits.

Op de 3e zaterdag zijn alle diensten in het Frans.

TEMPELWEKEN

Datum	Talen	Regio
JAN	4 - 7 11 - 14 18 - 21 25 - 28	Finland Italië Hamburg Frankfurt
FEB	1 - 4 8 - 11 15 - 18 22 - 25	Noord-Frankrijk Zweden Stuttgart (deel: München, Stuttgart) Spanje
MRT	1 - 4 8 - 11 15 - 18 22 - 25	Frankfurt LDS Servicemen Zuid-Frankrijk Denemarken

Datum	Talen	Regio
JUN JUL	28 - 1 5 - 8 12 - 15 19 - 22 26 - 29	Stuttgart (deel: München, Stuttgart) Frankfurt Noord-Frankrijk Denemarken Spanje
AUG	2 - 5 9 - 12 16 - 19 23 - 26	Wenen en Stuttgart (deel: Wenen, Bern, Zürich) Hamburg Zweden Lissabon
AUG SEP	30 - 2 4 - 26	Stuttgart (deel: München, Stuttgart) Gesloten

MKI	29 - 1	Italië		OKI	4 - 7	Duits	Hamburg
APR	5 - 8	Frans	Noord-Frankrijk	11 - 14	Italië		
	12 - 15	Fins	Finland	18 - 21	Frans	Zuid-Frankrijk	
	19 - 22	Duits	Hamburg	25 - 28	Duits	Frankfurt	
	26 - 29	Duits	Wenen en Stuttgart (deel: Wenen, Bern, Zürich)	NOV	Frans	Noord-Frankrijk	
MEI	1 - 9		Gesloten		Engels	LDS servicemen	
	10 - 13	Nederl.	Nederland, België		Fins	Finland	
	17 - 20	Duits	Frankfurt		Zweeds	Zweden	
	24 - 27	Zweeds	Zweden	NOV	Italië		
MEI	31 - 3	Duits	Hamburg	DEC	Duits	Wenen en Stuttgart (deel: Wenen, Bern, Zürich)	
JUN	7 - 10	Frans	Zuid-Frankrijk	JAN	Deens	Denemarken	
	14 - 17	Italië	Italië			Gesloten	
	21 - 24	Fins	Finland				

EIGEN ENDOWMENT EN VERZEGELINGEN

De leden die hun eigen endowment willen ontvangen, dienen het zo te regelen dat zij op de dinsdag van een van de tempelweken die hun regio is toegewezen om 07.00 uur in de tempel zijn.

De zendelingen die hun zendingsoep schriftelijk hebben ontvangen, kunnen hun eigen endowment ontvangen in een van de diensten B of C. Zij dienen twee uur voor de bovengenoemde toegangstijden voor die diensten bij de deur van de tempel aanwezig te zijn. Zij dienen hun verblijf zo te regelen dat zij een aantal diensten kunnen meemaken.

Bruidsparen wordt verzocht hun huwelijksdatum zo te plannen dat zij zo spoedig mogelijk na de voltrekking van het burgerlijk huwelijk naar de tempel kunnen komen om er verzegeld te worden. Zij dienen hun trouwboekje mee te brengen.

Bij verzegeling van kinderen aan ouders dient er een volledig ingevulde gezinslijst, getypt en grondig nagezien, te worden meegenomen naar de tempel. Voor geadopteerde kinderen dienen eveneens de bewijzen van adoptie te worden meegebracht.

Reserveringen voor het hospitiüm en andere dergelijke verzoeken dienen in tweevoud te worden ingediend op het desbetreffende formulier.

De ring/zendingspresident of de coördinator van de tempelreis dient ervoor te zorgen dat het formulier twee weken van tevoren in ons bezit is. De doorgroepen dienen voor hun eigen onderdak te zorgen, zij kunnen niet in het hospitiüm toegelaten worden.

Het adres van de tempel is:

SWISS TEMPLE

CH - 3052 Zollikofen,

Tempelstrasse 4

Het groepje dat de lucht in ging.

De inwendige mens werd zeker niet vergeten.

Lijkt makkelijker dan het is.

We doen toch maar mee met die dropping.

Gezwoeren kameraden.

Niet zwemmen, toch plezier.

De levensgeschiedenis van Blesswell Kapika

Allereerst wil ik u mijn getuigenis geven. God is werkelijk liefde.

Terwijl de tijd voortgaat wordt dit gevoel steeds sterker. God toont ons zijn liefde door de broeders en zusters in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Het soort gevoelens dat deze broeders en zusters voor mij koesteren, heb ik nooit eerder onderhouden.

Het is inderdaad zo, dat oprechtheid, liefde en blijdschap alleen gevonden worden bij De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Deze kerk is werkelijk de enige, ware kerk, zich onderwerpend aan alle geboden.

En Joseph Smith, de profeet, ontving de openbaringen aangaande het herstel van het evangelie. Na het Jonge-volwassenenkamp meegemaakt te hebben, vroeg ik mij af hoe geweldig het er in de wereld uit zou kunnen zien als daar dezelfde vreugde, liefde en geluk zou heersen.

22 jaar geleden werd ik in de stad Serenje in Zambia geboren. Ik had een Zambiaanse vader en een Zuid-Afrikaanse moeder en was de oudste van zeven kinderen. Als kind ging ik naar de katholieke kerk. Het meest interesseerde mij de liederen. Ik begreep de betekenis van deze kerk niet omdat we niet in de gelegenheid waren de Bijbel te bestuderen.

Zoals alle Afrikaanse kinderen werd ik door mijn grootmoeder groot gebracht die mijn moeder overhaalde mij een officiële schoolopleiding te laten genieten.

Na zeven jaar lagere school, waar ik elke dag vele kilometers voor moest lopen, slaagde ik voor mijn toelatingsexamen voor de middelbare school, waarop ik mij steeds meer ging interesseren voor

geestelijke zaken. Ik verliet de katholieke kerk omdat ik haar leringen niet begreep. Nadat mijn leraren mijn honger naar meer kennis ontdekt hadden werd ik in 1974 uitverkozen mij op een hoger niveau verder te ontwikkelen.

Ofschoon nog jong, heb ik vele jaren actief deelgenomen aan sport, werkte ik als hoofdredacteur mee aan het schoolblad en was voorzitter van de groep, waarin wetenschappelijke onderzoeken werden gedaan en ontwerpen gemaakt. Daarin won ik op regionaal en nationaal niveau eerste prijzen. Ik beëindigde het tweede gedeelte van mijn opleiding in 1976, het jaar waarin mijn vader stierf en ik moest in dienst. Na mijn diensttijd werd ik aangewezen een universitaire opleiding te gaan volgen.

Gezien de geest waarin hier gedoopt werd kwam ik steeds verder van het evangelie af te staan. Na nog deelgenomen te hebben aan de oorlog tegen Rhodesia werd ik evenals zovele andere Zambiaanse jongeren naar het buitenland gestuurd.

In mijn geval was dat Oost-Duitsland. Na teleurstellende ervaringen aldaar, werd ik op transport gesteld naar Zambia via de Luchthaven Berlijn. Vlak voor mijn vertrek vroeg iemand mij, indien ik daarvoor de gelegenheid zou krijgen, een relatie van hem in Maastricht te bezoeken of de groeten op een of andere manier over te brengen.

Ik kon in Amsterdam mijn vliegreis onderbreken, bezocht die familie in Maas-tricht, ontdekte ondertussen dat mijn toekomst in Zambia zeer onzeker was en ben nu nog in Nederland. Ik heb de kerk leren kennen door twee zendelingen, de broeders Zenger en Huysman, en of-schoon ik door eerdere ervaringen met religieuze groeperingen besloten had mij niet in te laten met zaken die met de Bij-bel verband hielden, vond er door Gods kracht een verandering plaats in mijn geest en was ik in staat om met een licht en gerust hart naar deze zendelingen te luisteren.

Ik werd nieuwsgierig maar begreep nog niet. Maar na meerdere lessen werd het steeds duidelijker voor mij dat ik op de goede weg was en begon ik het evangelie te onderzoeken.

Er vond een nog grotere verandering in mij plaats en na het lezen en bestuderen van de mormoonse literatuur die mij werd gegeven werd ik met Gods zegen gedoopt en ontving te Heerlen de Gave des Heiligen Geestes.

Later kwam ik tot het besef dat het wel degelijk Gods bedoeling geweest kan zijn dat ik zijn ware woord te horen zou krijgen door de heiligen hier in Neder-land. Ik ben dankbaar dat de kerk mij zo begeleid heeft dat ik geestelijk zoveel sterker ben geworden. Ik dank elke broeder of zuster die mij geholpen heeft zover te komen, in het bijzonder diegenen in het kamp met wie ik zulke bemoe-digende gesprekken heb gevoerd, gesprekken die mij steeds weer gelukkig maakten.

Blesswell Kapika

Hoe Arie Spijkerman de waarheid ontdekte.

”Al moet ik er twee jaar voor wegblij-ven, ik wil antwoord hebben op mijn vragen,” schreef Arie Spijkerman in een brief die hij voor zijn ouders achterliet toen hij op reis ging om te vinden wat hij eigenlijk met zijn leven moest gaan doen. Op zijn zwerftocht door België en Nederland had hij goede en slechte da-gen, soms voelde hij zich geweldig en dacht alles aan te kunnen, soms was hij terneergeslagen en miste hij elk gevoel van zelfvertrouwen.

”Dan besef je dat je ’t alleen niet kunt. . . en toch wil je je graag altijd goed voelen. Maar hoe? Dan hoor je, ergens van-daan, een zachte stem die je roept. ’Zeg Arie, zou je niet eens aan Mij denken?’ Dat wil je natuurlijk wel, maar je moet nog zien te vinden, hoe. Toen ik in Den Bosch in een bibliotheek

probeerde het in de boeken te vinden, ontmoette ik daar een familie Draper. Het bleek een zendingsechtpaar te zijn. In een gedeelte van de bibliotheek was een expositie ingericht met films over o.a de Maya’s en hun cultuur. ”Ancient America speaks” werd vertoond, maar ik wist niet dat dit een mormoonse film was.

Iemand tikte me op de schouder en vroeg of ik niet een oude film over Maya’s wilde zien. Ik stemde hierin toe,

maar de film sprak mij niet zo aan, tot dat een zuster uit de kerk haar getuigenis gaf over de waarheid van het Boek van Mormon.

Dit trof mij en hielp mij meer geloof te ontwikkelen.

Het duidelijkste gevoel dat ik iets bijzonders ontdekt had gaven mij echter "de dertien Artikelen des Geloofs". Tussen al het andere materiaal dat ik in die tijd gelezen heb waren het de Artikelen des Geloofs waarin ik dingen herkende, die ik zocht en daarna wilde ik steeds meer weten.

Toen broeder Draper mij vroeg met hem mee naar huis te gaan wilde ik dit niet terstond. Hij gaf mij de kans om de dingen te overdenken, want ik wilde me zeker niet direct overgeven.

Wat moest ik? Ik kon niet meer terug, maar broeder Draper liet duidelijk de beslissing aan mij om zijn uitnodiging aan te nemen of hiermee nog te wachten.

Wel ging ik die zondag naar de kerk en kreeg steeds meer het verlangen verder te onderzoeken en wist spoedig dat het waar was.

Op mijn vraag: "Wat heb je nodig om in zijn koninkrijk te komen?" kreeg ik het antwoord: "Geloof in Jezus Christus, bekering, de doop, en de Gave des Heiligen Geestes".

Toen kon ik naar huis gaan en vertellen dat ik het gevonden had.

Nadat ik de zondag daarop in Zwolle naar de kerk was geweest heb ik gevraagd of ik gedoopt kon worden door iemand die daartoe bevoegd was.

Na alles nog eens aandachtig overwogen te hebben ben ik de volgende zondag gedoopt.

Ik weet nu van het voorbestaan, heb leren bidden en ken het doel van mijn leven."

Broeder Arie Spijkerman.

Zending in Ierland

Sinds eind juli ben ik in de Ireland Dublin Mission welke de Ierse Republiek beslaat.

Daar verkondig ik als full-time zending het evangelie van onze Heer.

Ik had verzocht naar Noord-Ierland te mogen gaan, maar je kunt niet alles hebben. Ik ging reeds op zending toen ik nog maar 18½ jaar oud was en deed dit

om op tijd terug te kunnen zijn voor de Koninklijke Marine of de Koninklijke Militaire Academie.

Mijn adres is:

Elder G.W.P.A. Arts
Ireland Dublin Mission
"Castle Court", Main Street
Castlenock, Co. Dublin

dacht: Wat voor moeder zou ik zijn als ik onze kinderen niet zou laten zien dat mijn geloof samengaat met mijn werken? Wij hebben veel tijd gespenseerd om onze kinderen het evangelie bij te brengen en ik wist dat ik veel van dat onderwijs te niet zou doen als ik niet in praktijk zou

„Ik heb geleerd dat velen, hoewel zij ons geloof niet zijn toegedaan ons toch respecteren als wij maar voor ons geloof uitkomen.”

brengen wat ik onderwees. Ik wist wat mij te doen stond.

„We pakten een stapeltje pamfletten en ons oudste dochtertje liet zich een paar sandwichborden omhangen, zo gingen we de straat op. Ik weet niet of er onder de degenen die we uitnodigden mensen zijn geweest die de film zijn gaan zien, maar ik was blij dat wij ons aandeel voor onze rekening genomen hadden en dat ik de gelegenheid had gehad om onze kleintjes te laten zien dat het evangelie aan anderen doorgeven niet blijft bij er af en toe over praten op de gezinsavond.”

Een van de manieren waarop de heiligen voor hun geloof moeten uitkomen is het betalen van hun tiend en hun andere gaven. Door dat te doen worden zij gezegend. Zij leren hun zaken in de hand te houden en te begroten. Zij worden

betere rentmeesters over het resterende geld. Hun geloof neemt toe.

Een van de grootste verrassingen van mijn leven vond plaats toen ik als jonge bisschop voor het eerst toegang had tot de tiendoverzichten van mijn wijk. Het was de wijk waarin ik was opgegroeid. Veel van de mensen hadden me lesgegeven; allen rekende ik onder mijn vrienden. Ik had les van ze gekregen; ze waren mijn helden. Ik hield van ze en voelde dat zij op hun beurt van mij hielden. Het was echter een schokkende ervaring om te constateren hoe velen er op vastendag opstonden om van hun vaste en blijvende geloof in God en zijn heilig werk op aarde te getuigen, terwijl ze te kort schoten in hun geloof als het erop aan kwam hun tiend te betalen.

Velen van ons glijden uit, velen struikelen, en ik geloof heilig in de nieuwe kansen die het evangelie biedt. Maar de nieuwe kansen die het evangelie biedt houden in dat men – na gebleken zwakheid, zoals bij Petrus die verloochende dat hij de Heiland kende – standvastig wordt zoals de enkele Lamanieten waarover in 3 Nephi wordt gesproken: „Zij waren vastberaden, standvastig en onwrikbaar, gewillig om met alle ijver de geboden des Heren te onderhouden.” (3 Nephi 6:14.)

Wij kunnen niet verbergen wie wij zijn, zelfs al zouden wij dat willen. Het straalt van ons af. Wij zijn doorschijnend. Wanneer wij proberen te bedriegen, bedriegen we slechts onszelf. Wij zijn net zoals de keizer uit het sprookje die zich voor de gek liet houden en toen geloofde dat hij prachtig gekleed was, terwijl hij eigenlijk ongekleed rondliep.

Degenen die vastberaden en standvastig

blijven staan, ontvangen grote, innerlijke en verborgen machten en onzichtbare kracht. Zij worden voorzien van volledige en krachtige geestelijke bronnen.

Ik wil besluiten met uiting te geven van de diepste overtuiging van mijn ziel met betrekking tot de waarachtigheid van het heilige werk waaraan wij bezig zijn. Het leidinggevende Hoofd van deze kerk is onze Heer en Heiland, Jezus Christus. Hij leidt het werk door president Spencer W. Kimball, die op zijn beurt leiding geeft aan het werk in het koninkrijk.

Deze kerk is de kerk des Heren en zijn werk wordt in veel landen van deze wereld onder zijn leiding uitgevoerd, ter meerdere glorie van Hem.

Ik getuig van de goddelijkheid van dit heilig werk, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

(Uit een toespraak gehouden op de gebiedsconferentie in Canada op 25 augustus 1979.)

Laten we erover praten

Nadat u voor uzelf of als gezin „Kom ervoor uit” hebt gelezen, wilt u misschien een enkele van de volgende vragen bespreken tijdens een gezamenlijk studie-uurtje:

1. Het artikel bespreekt de waarschuwing van de Heer aan het adres van hen die lauw zijn in geloofszaken. Hoe kan iemand zijn getuigenis doen „ontlammen”?

2. Gehoorzaamheid aan het woord van wijsheid en de zedelijke gedragsnormen wordt besproken als een mogelijke beproeving van iemands geloof. Bespreek andere leerstellingen die ons de gelegenheid bieden om aan te tonen dat wij ernaar verlangen om de leringen van

de Heer boven die van de wereld te verkiezen.

3. Moeten wij met de meerderheid meedoen om te kunnen slagen? Om gelukkig te kunnen worden?

4. Hoe behoren wij te reageren als anderen ons in de steek laten omdat wij trouw zijn aan de leerstellingen van de Heer? Hoe beloof de Heer degenen die trouw zijn aan de waarheid?

MIJN OVERPLAATSING NAAR BEGRIP

Paul James Toscano

Ik zal nooit de dag in het zendingsveld vergeten waarop ik mijn laatste overplaatsingsbrief kreeg. Ik verwachtte hem. Mijn zendingspresident had laten weten dat er mutaties zouden plaatsvinden in de leidinggevende posities in het zendingsgebied, en ik had me daarbij voorgesteld dat ik de laatste zes maanden van mijn zending geroepen zou worden om als zoneleider te fungeren. Ik liep al warm bij het vooruitzicht.

Toen de brief kwam, frommelde ik aan de enveloppe om de brief eruit te kunnen trekken. Mijn ogen vlogen over het papier op zoek naar een aanwijzing van mijn nieuwe taak. Tot mijn grote teleurstelling vond ik niet wat ik zocht.

Ik werd overvallen door een gevoel van paniek en er vormde zich een pijnlijke prop in mijn keel. Ik las de brief nog eens over, dit keer zorgvuldig. Maar het bleef hetzelfde: ik moest mijn zending afmaken als senior-collega in Genua. Meer stond er niet in.

Ik deed mijn uiterste best om mijn grote teleurstelling voor mijn collega te verbergen, maar ik wist dat hij aanvoelde dat er iets aan schortte.

Buiten brak de lentedon door de wolken en het middaglicht deed de straatstenen van Florence schitteren. Aarden potten

vol bloemen sierden de ramen van de roestkleurige gebouwen.

Onze hakken tikten op het plaveisel toen we zwijgend naar de Varkensmarkt liepen, die heet zo omdat een van de vele portalen door een groot koperen varken wordt versierd. De markt was vol kooplustige vrouwen, die de kraampjes zochten om er zaken te doen. De marktkramen lagen vol met van alles en nog wat.

We volgden de weg over de oude brug over de Arno. Bij de rivier vertelde ik mijn collega over mijn overplaatsing – over mijn gekwetste gevoelens omdat ik gepasseerd was en niet de leidende taak had gekregen die ik had verwacht, hoe ik mijn best gedaan had om een goede senior en een goede districtsleider te zijn. Hoe ik als geschiedschrijver van het zendingsgebied vele uren ondankbaar werk had verricht, soms zelfs tot ik aan het eind van mijn krachten was. Ik vertelde hem hoe ik mijn uiterste best had gedaan om een goed zendeling te zijn en hoe diep teleurgesteld ik nu was dat ik de laatste paar maanden van mijn zending niet geroepen was om als zoneleider te fungeren en in plaats daarvan alleen maar senior-collega mocht zijn.

Nadat ik mijn hart gelucht had, waren we allebei een poosje stil. Tenslotte sprak

MIJN OVERPLAATSIING NAAR BEGRIP

mijn collega precies de woorden die ik niet wilde horen, de woorden die ik al zo dikwijls tegen mezelf gezegd had: „Het maakt niet uit waar je dient, maar hoe.” Ik stond op het punt in huilen uit te

barsten. Ik wist dat hetgeen hij gesproken had waar was. Ik had het mijn hele leven al in de kerk gehoord. Ik geloofde het met mijn hele hart. Toch kon ik mijzelf niet bevrijden van mijn verlangen naar een

Foto Michael M. McConkie

MIJN OVERPLAATSING NAAR BEGRIP

leidende taak in het zendingsgebied. Ik had tot in het diepste van mijn ziel willen reiken om dat verlangen er met wortel en al uit te rukken. Ik kon het echter niet. Ik had geprobeerd het weg te bidden, te doen alsof het er niet was. Ik had er tegen gevochten. Het wou maar niet weggaan en ik kon mezelf niet langer voor de gek houden. Ik moest het onder ogen zien: Ik had al het goede met de verkeerde intensie gedaan.

Op dat ogenblik kwam ik nog dichter bij de wanhoop dan ooit tevoren. Ik voelde me verachtelijk, vol onzuivere motieven en verlangens. Het leek mij toe dat mijn leven een leugen geweest was. Ik wilde niet bestaan.

Daar middenop die brug moet ik God uit de grond van mijn hart hebben gesmeekt in gebed dat oprechter was dan ooit: „Waarom? Waarom kon ik niet tevreden zijn met wat ik had? Waarom wilde ik zo dolgraag leider zijn? Wat was er verkeerd aan me? Waarom had dat verlangen mijn hele zending al aan me geknaagd? Waar was ik eigenlijk op uit? Wat zou me werkelijk gelukkig maken? O, Heer wat is er met me aan de hand? Wat wil ik? Wat moet ik doen? Waar kan ik vrede vinden?”

Op dat moment, toen ik zo diep in de put zat en mijn eigen verbittering nauwelijks

meer kon verdragen, werd ik plotseling vervuld met een verhelderend inzicht dat open leek te barsten zoals licht een donkere plek binnendringt.

Het was alsof er binnenin mij een stem had gesproken – niet de stem van mijn eigen verstand, maar die van een ander, grootser verstand. Het leek alsof iemand tegen mij had gezegd: „Jij wilt een teken dat Jezus Christus je aanvaardt. Een kerkelijke roeping is niet zo'n teken; het ware teken is de Heilige Geest.”

Enkele ogenblikken kon ik alleen maar aan de naam van de Heiland der wereld denken. Zijn naam vulde mijn gehele wezen alsof er niets anders bestond en er niets anders belangrijk was. In die luttele seconden werd ik met onuitsprekelijke vreugde en opluchting vervuld.

Ik begon de waarheid te verstaan: wat ik meer dan iets anders wilde weten, was dat ik meetelde, dat ik op een of andere manier mijn Heiland aangenaam was, dat ik op een of andere manier zijn liefde en vertrouwen had gewonnen. Ik had naar een kerkelijke roeping uitgekeken als een blijk dat ik aanvaardbaar was voor mijn zendingspresident, voor de kerk en voor alles voor de Heer. Maar ik had vergeten dat een leidinggevende taak niet het teken is dat de Heiland degenen geeft die Hii aanvaardbaar acht; het ware teken

MIJN OVERPLAATSING NAAR BEGRIP

van zijn goedkeuring is de Heilige Geest – de macht, de vruchten en de gaven van de Geest.

Zonder het inzicht dat ik daar op die oude brug in Florence heb ontvangen, was ik geloof ik voortdurend hogere en nog hogere kerktaken gaan zoeken en zou ik meer en meer teleurgesteld en onbevredigd geworden zijn. Het is raar, maar waar: we kunnen nooit genoeg krijgen van iets dat we niet werkelijk willen, omdat hetgeen wij niet werkelijk willen ons nooit zal bevredigen. Er is geen vervanging die zo veel bevrediging schenkt als het punt waar het om gaat.

In mijn geval had ik gedacht dat een kerkelijke roeping de Geest, liefde en de goedkeuring van Jezus Christus kon vervangen. In de jaren die er sinds mijn laatste overplaatsing zijn verlopen, heb ik geleerd dat er geen roeping, geen wereldlijk goed, geen academische graad, geen enkele vorm van weelde of prestige, geen sportprestatie, noch iets anders aards is om als vervanging te dienen voor Christus of voor de wetenschap dat wij voor hem aanvaardbaar zijn. Deze wetenschap is de grootste troost.

Daar op die oude brug leerde ik dat de Heer misschien wel iets van onze hoop en

dromen, of zelfs ons leven of een van onze geliefden kan wegnemen; Hij kan onze tijd, talenten, of weelde, ons hart, onze macht, ons verstand of onze kracht wegnemen, niet omdat Hij ze wil hebben of ze nodig heeft, maar omdat Hij er zeker van wil zijn dat geen van deze zaken of mensen belangrijker voor ons worden dan Hij is; Hij wil er zeker van zijn dat geen ervan een stomme afgod wordt die wij in plaats van de ware God gaan dienen.

Van één punt ben ik zeker, hoewel ik misschien niets anders weet: ik weet door de macht van de Heilige Geest, een macht die betrouwbaarder is dan al onze zintuigen, dat Jezus van Nazaret, die was gekruisigd, is opgestaan en dat Hij leeft. Ik weet dat Hij zal terugkeren. En als Hij terugkeert zal de bazuin klinken en zullen de doden opgewekt worden (zie 1 Korintiërs 15:22); en allen die Hem hebben liefgehad en naar zijn verschijning uitgezien hebben zullen Hem in zijn heerlijkheid op de wolken zien verschijnen en zij zullen Hem zegevierend in de lucht tegemoetgaan.

Op die dag zullen wij allemaal weten op een manier waarop wij dat nu nog niet kunnen, dat er nooit een vervanger kan zijn voor Jezus Christus, onze Heer. □

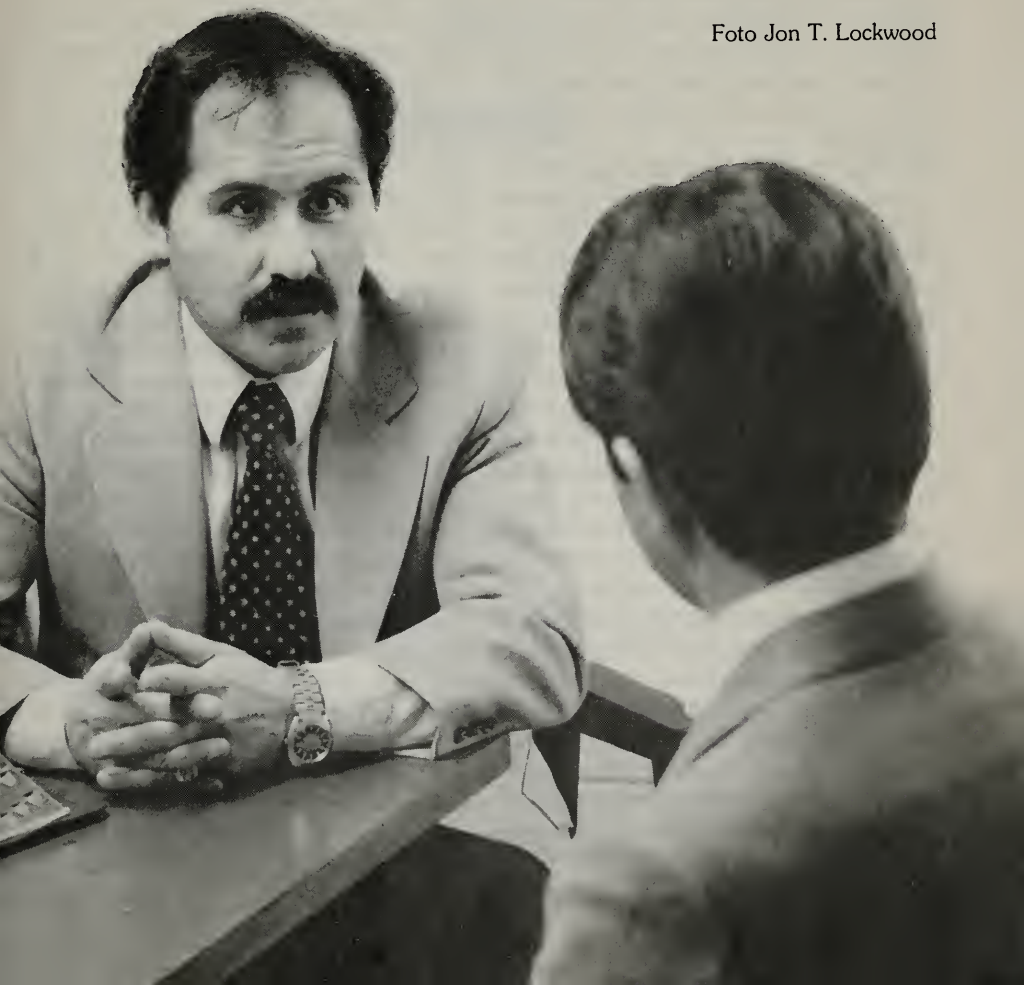
Ik kom uit een stadje in het oosten van Columbia. Daar heb ik kennis gemaakt met het evangelie en ben ik gedoopt. Daar is mijn verlangen om op zending te gaan geboren. Ik was het enige lid van ons gezin dat het evangelie aanvaardde.

Ik weet nog hoe ik bijna elke avond met de zendingen meeding om ze te helpen en om tegelijkertijd zendingservaring op te doen. Toen de zendingen mij vroegen waar ik op zending wilde gaan, zei ik tegen ze: „Overal, behalve Venezuela.” Ik

OVERAL, BEHALVE. . .

Mario G. Echeverri

Foto Jon T. Lockwood

gaf dat antwoord omdat er in die tijd grote spanningen waren tussen mijn land en Venezuela en daardoor voelde ik weinig liefde of waardering voor de Venezuelanen.

De tijd verliep en ik werd door de zendingspresident geïnterviewd. Een van zijn vragen luidde: „Broeder, zal je overal heengaan waar de Heer je zendt?”

Ik antwoordde zonder enige aarzeling: „Jazeker, president.”

Toen leunde hij over zijn bureau, keek mij recht in de ogen en vroeg: „En als de Heer je naar Venezuela roept?” Ik wist dat de president mijn gedachten kende. Na enige tijd was ik staat om hem te vertellen dat ik zou gaan waar de Heer mij zou zenden, maar toch voelde het nog binnenin me alsof ik die mensen niet kon aanvaarden.

Eindelijk brak de dag aan waarop de postbode de grote witte enveloppe bracht waarin mijn zendingsoproep zat. Ik scheurde haar open. Ik werd geroepen om naar het zendingsgebied Venezuela te gaan. Die avond knielde ik neer en vroeg de Heer niet van mij te vragen dat ik naar dat land ging. Na enige tijd met Hem gesproken te hebben, zei ik dat ik zijn hulp nodig had. Ik stond op, deed het licht aan en begon in de Leer en Verbonden te bladeren. Ik hield op bij afdeling 53. Daar stond het antwoord dat de Heer mij gaf: „Zie (. . .) Ik (heb) uw gebeden gehoord; en gij hebt Mij aangeroepen, opdat uw roeping en verkiezing in de kerk (. . .) u vanwege de Here, uw God, zouden worden bekendgemaakt.

Aanvaard de door Mij aan u gegeven ordening, namelijk die van ouderling, om geloof, bekering en vergeving van zonden volgens Mijn woord, en het ontvangen des Heiligen Geestes door het opleggen van handen te prediken;

En eveneens om een zaakwaarnemer voor deze kerk te zijn in de plaats, die door de bisschop zal worden aangewezen. . .

En verder wilde Ik, dat gij zoudt leren, dat alleen hij zalig wordt, die tot het einde toe volhardt.” (Leer en Verbonden 53:1, 3-4, 7.)

Ik sloot het boek en knielde weer neer, dit keer in een geest van nederigheid. De tranen brandden mij op de wangen en in mijn gebed vroeg ik de Heer mij te vergeven dat ik Hem mijn wil had willen opdringen.

Nu was ik bereid om naar Venezuela te gaan, dit keer in een wit overhemd en met een stropdas om. Ik heb veel mensen ontmoet die gered moesten worden en ik moest voor ze vechten. Ik leerde hen met mijn gehele hart lief te hebben, mensen die inmiddels naar de tempel geweest zijn, die nu de kerkleiders van Venezuela zijn en anderen die nu zelf op zending zijn.

Ik heb heel veel liefde en bevrediging ontvangen door de Venezuelanen en ik heb geleerd waarom ik naar dat deel van de wijngaard des Heren gestuurd ben. Mijn grootste zegen kwam kort nadat ik als zending was ontheven, toen zag ik mijn eigen moeder het doopwater in gaan. Ik ken de vreugde die de Heer degenen belooft die anderen zijn koninkrijk binnenleiden. Ik weet dat dit het werk van Jezus Christus is omdat ik zijn leiding gevoeld heb. Ik weet dat wij tot taak hebben de boodschap van de herstelling aan de miljoenen te brengen die erop wachten. En ik weet dat een van de beste manieren om dit te doen is: het volbrengen van een full-time zending, waar de Heer ons ook moge zenden. □

VANDAAG

**Ouderling Derek A. Cuthbert
van het Eerste Quorum der Zeventig**

Onze tienerdochter Hazel heeft een poster in haar slaapkamer hangen met een eenvoudige, maar uiterst belangrijke boodschap. Deze luidt: „Vandaag is de eerste dag van de rest van je leven.” Een duidelijke stelling misschien, maar men doet er goed aan deze in het licht van het evangelie te bestuderen en overdenken.

Vandaag is een beslissend kruispunt in ons leven, waar we tussen verleden en toekomst kiezen. Indien ons verleden niet in harmonie met de Heer was, zal hij dat niet gedenken, op voorwaarde dat wij ons bekeerd hebben en nu tot inkeer gekomen zijn. Ons verleden vol goede werken – dienstbetoon uit hoofde van het priesterschap, liefdediensten, een zending – zal daarentegen waardeloos voor ons zijn als wij vandaag niet getrouw zijn. Het komt erop aan hoe wij ons vandaag

in gedachte, in woord, en in daad zullen gedragen. Dat bepaalt aan wiens kant wij ons scharen. De Heer heeft er voortdurend de nadruk op gelegd zowel via de oude als de hedendaagse profeten. Via Ezechiël heeft Hij verkondigd: „Zijn gerechtigheid zal de rechtvaardige niet redden, wanneer hij tot overtreding komt (. . .) doch wanneer een goddeloze zich van zijn goddeloosheid bekeert en naar recht en gerechtigheid handelt, dan zal hij daarom leven.” (Ezechiël 33:12, 19.) Minder lang geleden is de belofte via de profeet Joseph Smith gegeven: „Ziet, hij, die zich van zijn zonden heeft bekeerd, ontvangt vergeving, en Ik, de Here, gedenk ze niet meer.” (Leer en Verbonden 58:42.)

Bekering en verandering moeten vandaag plaatsvinden. Zijn wij niet allen zondaren of door zonden te bedrijven of

ten gevolge van nalatigheid? Komen wij niet allemaal te kort als wij de hoge verwachtingen bezien die onze Hemelse Vader aan zijn kinderen stelt? Wat een grote zegen is het om opnieuw te kunnen beginnen, waarbij de Heer niets meer gedenkt. De apostel Paulus heeft hierover een heerlijk advies gegeven toen hij de heiligen in Efeze opwekte om de oude mens af te leggen „die ten verderve gaat, naar zijn misleidende begeerten” en zich te verjongen „door de geest van uw denken” door de nieuwe mens aan te doen „die naar (de wil van) God geschapen is in waarachtige gerechtigheid en heiligheid” (zie Efeziërs 4:22–24).

Voor ik in 1975 tot zendingspresident geroepen werd, was ik nauw verbonden met industrie en zakenwereld. Mijn kantoor zag uit op de hoofdingang van een industriecomplex in Engeland van 142 hectare groot. Ik zag er dikwijls lange goederentreinen met olie of zware vrachtwagens met cellulose het fabrieksterrein oprijden. Dan zag ik na een poosje zware vrachtwagens beladen met prachtige stoffen en bruikbare kunststofartikelen op weg gaan om hun lading bij warenhuizen en winkels af te leveren. Het wonder der verandering had plaatsgevonden en daardoor waren de grondstoffen veranderd en tot prachtige produkten geworden.

Zo zal het ons ook allemaal vergaan, wij zijn uitgerust met kostbare grondstoffen. Hersenen en geest, energie en talent, ruimte en tijd behoren tot ons rentmeesterschap. Onze liefdevolle Vader heeft ons deze niet gegeven zodat wij ze in de grond zouden begraven, maar opdat wij ze konden ontwikkelen en ze vijf-, of tienvoudig zouden vermeerderen. Hoe zal ons levensprodukt er uit zien? Misschien is ons eigen bekeringsproces in het

verleden niet doeltreffend geweest. Laten wij er dan voor zorgen dat het dat vandaag wel wordt, zodat er minder tijd en energie verloren gaat en onze talenten, onze intelligentie en ons streven doeltreffender worden.

Iedere keer dat ik de machtige Niagara-waterval zie, sta ik versteld van de geweldige sluimerende energie die wacht om losgelaten te worden in de vorm van 132 miljoen liter water die in een ravijn dat zestig meter lager ligt stort. Wanneer dat vermogen gelijk aan 5 miljoen paardkrachten is betoegeld, is het vele mensen tot zegen als licht en andere elektrische stroom. Wij hebben allemaal een dergelijke macht om tot zegen te zijn en te verlichten, om te verbeteren en vooruit te gaan, om talenten te ontwikkelen en prachtige levens te scheppen. Wat het geheim is? Het is bekeren, veranderen, zich verbeteren, overwinnen, opnieuw beginnen, onze visie verruimen, het vandaag beter doen dan gisteren. Dat is allemaal uiterst belangrijk voor onze eeuwige vooruitgang en toch hebben velen van ons de neiging wat onverschillig en sloom te reageren als het op geestelijke vooruitgang en het verkrijgen van christelijk deugden aankomt. Zelfs als we ons een persoonlijk doel stellen om iets aan te leren, doen we of we alle tijd van de wereld hebben om dat te bereiken.

Wij moeten een dringende behoefte gaan krijgen, een gevoel van het moet nu, een nadruk op het heden. In de loop der jaren en vooral in de tijd dat ik in Schotland op zending was, heb ik veel mensen de vraag gesteld: „Wat zou u doen als dit de laatste dag van uw leven was?” Wij moeten deze vraag overdenken, onverschillig of wij de kerk onderzoeken of al heel lang lid zijn, of wij jong of niet meer zo jong zijn. Zij brengt ons ertoe ons af te vragen: „Wat

hoor ik nu eigenlijk te doen? Wat verwacht mijn Hemelse Vader van me? Wat is mij het meeste waard?" Wat is het toch belangrijk om prioriteiten te stellen in ons leven. Er staat immers geschreven dat dit leven de tijd is waarin wij ons moeten voorbereiden om God te ontmoeten en dat er, als wij falen dat te doen, een nacht der duisternis komt waarin geen arbeid kan worden verricht (zie Alma 34:32-33). Er is niet zoveel tijd meer.

Een van de dringende verzoeken van de laatste twintig jaar is zuinig te zijn en onze natuurlijk bronnen met wijsheid te gebruiken. Zuinigheid met onze schaarse grondstof – tijd – wordt een van de grote voordelen die wij kunnen behalen door hetgeen wij moeten doen in de juiste volgorde af te werken. Maak aan het begin van elke dag een lijst met tien punten die die dag afgewerkt moeten worden. Dit zal ons, naast het streven naar punctualiteit en betrouwbaarheid, helpen minder tijd te verspillen en het zal tevens teleurstellingen voorkomen.

Achttien jaar geleden heb ik een belangrijke les op het gebied van punctualiteit geleerd. Ik woonde voor het eerst de algemene conferentie bij, ik was nog maar pas ringpresident. Ik wilde alle kerkkantoren bezoeken en in die tijd lagen die door heel Salt Lake City verspreid. Daarenboven verlangde ik er intens naar president David O. McKay te ontmoeten. Ik informeerde of het mogelijk zou zijn de profeet te bezoeken, al was het maar voor een paar minuten; ik was in de wolken toen men mij vroeg om half twee terug te komen, dan zou die grote eer mij te beurt vallen. Tijdens de andere bezoeken die ik die morgen aflegde zong het binnenin mij en de tijd vloog om.

Op een gegeven moment keek ik op mijn horloge en ontdekte tot mijn grote schrik

dat de afgesproken tijd bijna was aangebroken. Ik rende letterlijk naar het hoofdkantoor van de kerk en kwam er met een rood hoofd en buiten adem aan. Stelt u zich eens voor hoe ik me voelde, toen men mij zei: „Door een minuut te laat te zijn, hebt u misschien deze prachtkans verspeeld.” Ik hoor die woorden nog, hoewel ik president McKay later nog wel heb kunnen ontmoeten.

Soms denk ik aan een kerkklok in mijn geboortestad Nottingham. Op die klok staat met grote letters geschreven: „Time to seek the Lord.” (Het is nu de tijd om de Heer te zoeken.) Een kind kijkt naar de klok en hoopt dat de wijzers maar niet vertellen dat het bedtijd is. De jeugd gaat maar al te vaak uit om de tijd aangenaam door te brengen en dan te ontdekken dat het toch minder aangenaam is. De jeugd maakt zich niet zoveel zorgen over de klok, want er is nog tijd genoeg, denkt ze. De meer bedaagde die al in de avond-schemering van het leven is aangeland, hoopt dat hij nog voldoende tijd krijgt om te volbrengen wat hij nog niet af heeft. In feite bevinden wij ons allemaal in de avondschemering, want de terugkeer van de Heiland nadert met rasse schreden. Jazeker, „vandaag is de eerste dag van de rest van je leven”, stelt u zich echter eens voor dat het de laatste dag is, wat zou u dan doen? □

ALGEMENE VERGADERING VOOR VROUWEN

De volgende toespraken werden op zaterdagavond, 27 maart 1982, tijdens de algemene vergadering voor vrouwen in de tabernakel te Salt Lake City gehouden. De HLD-vrouwen van twaalf jaar en ouder waren vergaderd om de uitzending bij te wonen van een programma dat plaatselijk op de televisie te zien was; het programma werd ook „live” uitgezonden naar de gebieden waar satelliet-antennes opgesteld staan. De videobanden van het programma werden toegezonden aan alle kerkelijke regio's.

Naast de al eerder opgenomen onderdelen, werd het woord achtereenvolgens gevoerd door zuster Dwan J. Young, algemeen presidente van het jeugdwerk; zuster Elaine A. Cannon, algemeen presidente van de jonge-vrouwen; zuster Barbara Smith, algemeen presidente van de zustershulpvereniging en ouderling Mark E. Petersen van het Quorum der Twaalf.

Het thema van de vergadering luidde: „Ons erfgoed – herdacht en hernieuwd.”

Een uitnodiging om te groeien

Dwan J. Young
Algemeen jeugdwerkpresidente

Wij komen allemaal apart, één voor één, op deze aarde. Dit is geen toeval. Volgens mij is het de manier waarop de Heer ons herinnert aan de oneindige waarde van iedere ziel.

Er is iets heel heiligs aan het moment van de geboorte. Ik kan mij nog zo duidelijk de komst van ieder van mijn eigen kinderen herinneren. Onze eerste kwam na drie jaar van wanhopig wachten. Hij was heel klein en woog maar 2250 gram. De verantwoordelijkheid woog zwaar op mij. Zijn geboorte leek zo'n wonder en er kwam een geweldige golf van dankbaarheid over mij. Eindelijk had ik een eigen kindje. De komst van iedere daaropvolgende baby ging gepaard met een duidelijk besef van de uitdagingen en de mogelijkheden van het leven. Terwijl ik

mijn kinderen wiegde, zong ik voor hen slaapliedjes die naar mijn lippen stegen – zachte, slechts voor hun oortjes bestemde woorden, die mijn dromen voor hun toekomst bevatten. Ik heb verbaasd gestaan van dit wonder van potentieel dat wij in onze armen koesteren: het sluitstuk van de schepping – een menskind.

Groei is onvermijdelijk. Dit is het natuurverschijnsel van het leven zelf. Het blijkt alras dat het kind in één of ander dynamisch proces van lichamelijke groei is gewikkeld, waarover men zeer weinig te zeggen heeft. In zeer korte tijd is het geboortegewicht verdubbeld. Zoals het (Amerikaanse) liedje zegt: Je draait je even om, en ze zijn drie. Je draait je weer om, en ze zijn vier. Je draait je nogeens om, en ze zijn jonge mensen die het huis uitgaan.

Wanneer jonge kinderen beginnen te leren, lijkt het wel alsof er een sluisdeur opengaat. Er is geen stoppen aan, geen eind aan hun vermogen om te groeien en kennis op te doen. Eerst doen ze anderen na, en vervolgens ontplooiën ze zelf initiatieven. Het verbaasde mij altijd dat wij onze kinderen kennelijk slechts één keer één of andere nieuwe vaardigheid of taak hoefden te wijzen, waarna zij het verder alleen konden rooien en hun eigen doel nastreefden.

Bij het gadeslaan van het natuurlijke groeiproces, worden wij ons scherp bewust van bepaalde eeuwige beginselen waarop alle groei is gegrond. Ten eerste is groei de verwachte norm en de goddelijke opgaaf die iedere ziel bij het betreden van de sterfelijkheid gegeven wordt. Onze Hemelse Vader verwacht dat wij de grote gave van het leven zullen gebruiken om ons te verheugen over en ter hulding van deze belangrijke waarheid. Omdat wij het leven hebben, zijn wij in staat om te

groeien, onszelf te ontwikkelen en zekere dingen op aarde te doen die nergens anders kunnen gebeuren.

Alras worden wij ons bewust van nog een grote waarheid: alleen Gods kinderen hebben het vermogen richting te geven aan hun eigen groei. Dit houdt in dat wij deze tijd op aarde kunnen aanwenden om een optimale groei en ontwikkeling te bereiken, daar wij in staat zijn keuzen te doen. Alleen maar-groeien is niet voldoende, onkruid doet dat ook. Er wordt van ons verwacht dat wij vorm zullen geven aan onze groei, zodat wij niet zullen zijn zoals het slavenmeisje, Topsy (uit het boek *De negerhut van Oom Tom* van Harriet Beecher Stowe), die „vanzelf” was gegroeid, maar met succes, t hoofd zullen bieden aan de moeilijkheden en problemen van het leven, door onze talenten en zelfdiscipline te ontwikkelen, zodat onze ervaringen in de sterfelijkheid ons tot een steeds grotere beheersing voeren van die eigenschappen die ons waardig maken om met de Godheid om te gaan.

Intelligente waarneming leert ons dat groei stap voor stap plaatsvindt. De Schriften zeggen regel op regel en gebod op gebod (zie Leer en Verbonden 98:12). Evenals het kind stapje voor wankelend stapje leert lopen en woordje voor woordje leert praten, zo leren ook wij stapje voor stapje om ontvankelijk te zijn, te dienen en lief te hebben. Wij leren alles denkbeeld voor denkbeeld meester te worden. De Heer heeft ons deze grote waarheid zorgvuldig uitgelegd in 2 Nephi 28:30:

„Ik zal de kinderen der mensen regel op regel geven, en voorschrift op voorschrift . . . Gezegend zijn zij, die naar Mijn voorschriften luisteren, en het oor lenen aan Mijn raad, want zij zullen wijsheid verwerven; want aan hem, die ontvangt,

zal ik meer geven, en van hen, die zullen zeggen: Wij hebben genoeg, zal worden weggenomen, wat zij hebben.”

Er komt verwondering en ontzag bij ons op bij het gadeslaan van het natuurlijke fenomeen van de fysieke groei. Herinnert u zich de woorden van het liedje uit de musical „Fiddler on the Roof,” die luiden: „Ik herinner me niet dat ik ouder werd” of „Wanneer is hij zo groot geworden?” Thuis hebben we een bepaalde plek op een wand gereserveerd, waarop wij aanstrepen hoeveel de kinderen zijn gegroeid. Met behulp van een boek op hun hoofd, kunnen zij nagaan of zij sinds de vorige keer langer zijn geworden. Er barst gejuich los als dat inderdaad het geval is. Dat is natuurlijke groei. Maar het geeft nog grotere vreugde en voldoening wanneer de bereikte verandering het gevolg is van voortdurende persoonlijke keuzen en inspanning!

Ik moet daarbij denken aan het kind dat bij haar vader kwam en zei: „Laat me eens iets heel moeilijks doen, papa.” Dus bedacht hij het één na het ander, maar steeds weer zei ze: „Nee, papa, dat is niet moeilijk genoeg. Ik wil iets ècht moeilijks doen.” Hij droeg net zijn aktentas naar binnen en zei dus: „Nou, goed, draag dan mijn tas maar; dat zal heel moeilijk voor je zijn.” Ze pakte het handvat. Tjonge, wat was die tas zwaar! „Ik kan het wel,” zei ze, en ze worstelde en wankelde totdat ze erin geslaagd was de tas het huis in te slepen. Wij genieten allemaal van het gevoel als we iets met succes hebben volbracht.

Wees u ervan bewust dat groei een geleidelijk proces is. Het is nooit ten volle en voorgoed bereikt; het is een gestadig, behoedzaam omhoog klimmen. Het is een proces dat hoop en geloof vergt. Wij hebben de mogelijkheid tot ontwikkeling,

zoals het zaadje dat op zo'n welsprekende wijze wordt beschreven door Alma en dat, als het verzorgd en gevoed wordt, tot volle bloei zal komen (zie Alma 32:28-43). Eerst nadat de voorbereiding is getroffen, zal volledige groei pas werkelijkheid worden wanneer wij voldoende geloof hebben om een poging ergens toe te wagen. Denk aan de woorden van Victor Hugo:

*Wees als de vogel, die
Zijn vlucht onderbrekend
Op een te tere tak,
Deze onder zich voelt bezwijken,
Maar toch zingt
Wetend dat hij vleugels heeft.*

Iedere nieuwe waarheid kunnen wij ons pas eigen maken naarmate wij, net als de vogel, beseffen dat wij durven leven naar de waarheid, omdat ook wij vleugels hebben.

Wanneer een kind nog heel klein is, maken de ouders dikwijls de keuzen die richting geven aan zijn levensweg. Langzaam maar zeker echter, naargelang dat lichaam en geest volwassen worden, wordt de kwestie van keuzen een persoonlijke zaak. Iemand heeft eens gezegd: „Jijzelf moet de fakkels die je hebt meegebracht, aansteken.” (*Words of Life*, ed. Charles L. Wallis, New York: Harper & Row, 1966, blz. 91.)

Laten wij, bij ons dagelijks streven gehoor te geven aan de uitnodiging van de Heer om leven te hebben en overvloed (zie Johannes 10:10), de grote waarheid voor ogen houden dat wij, als Gods kinderen, het vermogen hebben richting te geven aan onze eigen groei.

Moge onze Hemelse Vader ons sterken en leiden bij ons aanvaarden van zijn uitnodiging om te groeien. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Streef naar vreugde

Elaine Cannon

Algemeen jonge-vrouwenpresidente

Een deel van ons kostbare erfgoed – dat we steeds voor ogen moeten houden en vernieuwen – is dat, hoewel beproeving kwellen mag, wij weten dat bezoeken, door ze te heiligen, ons ten goede kunnen komen.

Er kan goed voortkomen uit ellende. Letsel kan het hart verlevendigen en de ziel verrijken. Achter de wolken schijnt inderdaad de zon en er zullen weer blaadjes komen aan de dorre tak. „Des avonds vernacht het geweest,” zong de psalmist, „tegen de morgen is er gejuich.” (Psalm 30:5.)

Lieve zusters, het dagelijks werk van de Heer bestaat uit het verkeren van het hopeloze in het hoopvolle – voor ons allemaal. En het is aan ons om tenslotte te ontdekken dat wij te midden van de winter een overwinnelijke zomer in ons hebben. In een wereld vol tegenspoed kunnen wij streven naar vreugde.

Mijn hart gaat naar u uit – naar u, de jonge vrouwen, die zo mooi en verfrissend zijn; naar u, de wijze en fijne zusters die al wat langer hebben geleefd en wat leed hebben ondervonden; naar u, die vele dro-

men koesteren, en naar u, wier dromen de bodem zijn ingeslagen; en naar een aantal onder u die enige tijd zijn bezwaken voor de verleidingen die in deze laatste dagen over ons allen zijn uitgestort; en naar u, die door ziekten getroffen zijn, en naar u, wier geloof heeft gewankeld en wier tranen de wangen van uw kleintje hebben gewassen of uw hoofdkussen hebben doordrenkt. Ik betuig u allen mijn liefde en medeleven en ik geef u mijn gezegend getuigenis dat onze Hemelse Vader en de Heer Jezus Christus leven en ons schragen en dat de Trooster in ons hart getuigt – zelfs op dit moment – dat onze persoonlijke vreugde optimaal kan zijn.

Maar eerst komt de toetsing – het bittere smaken opdat wij het zoete kunnen waarderen. Eerst de beproeving – daarna het getuigenis van ons geloof (zie Ether 12:6).

Wij hebben begrepen dat wij in de wereld voor deze allemaal aanwezig waren toen het plan des levens door de Goden werd voorgelegd. Wij hadden onze vrije wil – en ieder van ons stemde ermee in om naar de aarde af te dalen om hier te worden beproefd. Voor mij betekent dat zoiets als: „Ik zal erheen gaan en m'n leven aanvaarden, hoe 't ook lopen zal. Ik zal erheen gaan en dulden dat ik een leermoeilijkheid heb of toekijken hoe de man die ik liefheb met een ander trouwt; of ik zal een frustrerende band verdragen; of ik zal m'n leven opnemen als enige heilige der laatste dagen van de hele school of als enige heilige der laatste dagen in de familie; of ik zal m'n leven lang hard werken zonder ogenschijnlijk succes. Maar ik zal naar de aarde afdalen om te worden beproefd en om te leren.” (Zie Abraham 3:25.)

Beproevingen komen op verschillende

manieren in verschillende fasen van het leven. U zult vast weleens hebben gehoord van het jonge meisje dat tegen haar oudere broer klaagde over de zware slagen die het leven haar had toebedeeld.

„Iedere last op de rug kan
een gave in de hand
worden.”

Ze zei: „Het is gewoon niet eerlijk; jij hebt notabene het krulhaar en de rechte neus gekregen!”

En hij reageerde: „Nou, èn? Jij hebt toch de krulneus en het stijle haar gekregen!” Ach, wat zijn broers toch geweldig!

Maar wat het leven ook biedt, het moet worden geleefd en we moeten eruit leren. Wij moeten ermee aan de slag – en streven naar vreugde.

Eén zekerheid die het leven biedt, is dat ieder van ons zal worden geconfronteerd met de één of andere grote beproeving. Dit is een onderdeel van het plan. Iets anders waar wij van op aan kunnen is dat wij noch in dit leven, noch in het toekomstige, plotseling kwaliteiten aan de dag zullen leggen die wij niet hebben ontwikkeld, of een levenspatroon waarop wij ons niet hebben voorbereid. Tegenspoed is om minstens drie redenen belangrijk bij die voorbereiding. Ten eerste, God weet op wie Hij kan vertrouwen, en wie, zoals Job, stand zal houden en onvoorwaardelijk van Hem zal houden. Ten tweede, tegenspoed waaraan op de juiste manier 't hoofd wordt geboden, kan ons begrip en medeleven vergroten. Wij zullen anderen ook beter kunnen helpen

wanneer wij zelf de nodige beproevingen hebben gehad. Het is mogelijk dat wij moeten dienen als antwoord op het gebed van iemand anders.

En, ten derde, komen wij onze Hemelse Vader nader wanneer wij in grote nood verkeren. Onze dank- en vreugdegebeden behoren natuurlijk deel uit te maken van onze aanbidding, en dat doen ze ook, maar ik vermoed dat niemand van u zal ontkennen dat wij vuriger bidden wanneer het ons bang te moede is. Onze houding bij tegenspoed verandert het hopeloze in het hoopvolle.

Het is tenslotte een kwestie van het beste van onze moeilijkheden maken. Bij tegenslagen kunnen wij bitter klagen, „Waarom ik? Waarom juist nu?” waarbij wij ons overgeven aan zelfbeklag en aldus God aanklagen. Of wij kunnen ons ertoe zetten een uitweg te vinden door die uitermate belangrijke vraag te stellen: „Welke van de beginselen van mijn Hemelse Vader kunnen mij nu helpen?” En wanneer wij het gepaste beginsel hebben gevonden is de volgende stap het naleven van die wet, „onherroepelijk vastgelegd”, waarop de bepaalde zegen die wij van node hebben is gegrond (zie Leer en Verbonden 130:21).

Gods plan is er één van uiteindelijke vreugde voor ons allemaal. Zijn beginselen zijn toereikend onder alle omstandigheden. Maar ieder van ons, jong en oud, moet op haar eigen manier haar moeilijkheden 't hoofd bieden. Ieder van ons moet streven naar haar eigen vreugde. Sta mij toe u over een aantal zusters te vertellen.

Meer dan dertig jaar lang woonde zuster Louise Lake, zij is inmiddels overleden, helemaal alleen. Zij was gekluisterd aan haar rolstoel. Zij werd bezocht door het ene probleem na het andere. Maar zij

heeft 't gehaald, goed voorbereid om onze Hemelse Vader te ontmoeten. En wat was haar geheim? Door de jaren heen, deed zij iedere ochtend een „vreugde-oefening” – een soort vurig tellen van haar zegeningen. Stelt u zich eens voor! Een vreugde-oefening onder die omstandigheden. Het was geen kwestie van „zeg God vaarwel en sterf”! (Zie Job 2:9.) Zij dankte God en leefde, ondanks alles, waarbij zij velen van ons op merkwaardige manier beïnvloedde vanwege hetgeen zij over problemen had geleerd.

Zuster LaRue Longden, een voormalig raadgeefster in het algemeen jonge-vrouwenpresidium, was jonge-vrouwenpresident in haar wijk ten tijde van de ernstige ziekte van haar dochtertje. Zij en haar man waren bij hun bed in vurig gebed verzonken, toen de boodschap hen bereikte dat hun kleine meisje was gestorven. Hun hart brak bijna van smart. Maar na de begrafenis vormden alle leidsters en jonge vrouwen, met bloemen in hun hand, een erehaag waar zij, hun presidente, langs moest lopen. En op dat moment van intense emotie besefte zij plotseling dat zij door hen allen werd gadeslagen. „Ik moest naleven wat ik hun steeds had onderwezen,” vertelde zuster Longden. „Ik moest een voorbeeld zijn van wat ik werkelijk geloofde.” Dus rechtte zij haar rug en schonk zij hun haar beroemde glimlach.

Een veertienjarig meisje dat ik persoonlijk ken, heeft een zwaar gevecht met kanker overleefd. Zij weet nu dat zij nooit kinderen zal kunnen krijgen. Zij vertelde mij dat het motto van de jonge-vrouwen, dat luidt: „De Here is mijn licht en mijn heil” (Psalm 27:1), haar heeft geholpen haar beproeving te doorstaan en dat zij vastbesloten is de allerbeste lerares voor

kinderen te worden die onze Hemelse Vader ooit heeft gehad. Vind het beginsel, zusters! En leef het na. Streef naar vreugde!

Een bijzondere vriendin van mij kreeg, buiten haar wil, de last opgelegd om haar kinderen verder alléén op te voeden. Op zekere dag stond het water haar werkelijk tot aan de lippen. Zij had grote behoefte aan troost en raad, en zij voelde zich zo verschrikkelijk alleen: haar ouders waren op zending, haar bisschop was elders druk bezig, haar huisonderwijzer was de stad uit. Moe van 't huilen wendde zij zich tot de Schriften en las de dierbare woorden: „Nadert tot Mij, en Ik zal tot u naderen.” (Leer en Verbonden 88:63.)

Hier vond zij haar antwoord. Zij bad en werd geholpen. Het was wonderbaarlijk. Het hielp!

Wij vrouwen van alle leeftijden kunnen in deze tijd gebruik maken van de machten des hemels. Wij kunnen door middel van het priesterschap kracht zoeken, troost en aanwijzingen vinden in onze patriarchale zegen, en worden geleid door de Schriften te bestuderen.

Het leven is misschien niet altijd precies datgene wat wij er van verwachten, maar wij staan niet alleen. In Mosiah staat deze bijzondere belofte:

„Heft uw hoofd op en weest welgemoed, . . . en Ik zal . . . de lasten verlichten, die op uw schouders zijn gelegd, zodat gij ze zelfs niet op uw rug kunt voelen, terwijl gij in slavernij zijt; en dit zal Ik doen, opdat gij hierna als Mijn getuigen moogt staan, en opdat gij stellig moogt weten, dat Ik, de Here God, Mijn volk in hun lijden bijsta.” (Mosiah 24:13–14.)

Is dat niet prachtig?

Ik weet dat onze Hemelse Vader zijn beloften nakomt. Net zoals u, ben ik op verschillende manieren zwaar beproefd geweest. Maar op deze wijze te worden gehard leert ons dat iedere last op de rug een zegen in de hand kan worden.

Hiervan ben ik overtuigd, en het is mijn ernstig gebed, zusters, dat in tijden van beproeving wij pal zullen staan in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, dat wij getuigen zullen zijn van Christus en van de vrede die in het plan des levens te vinden is, en aldus onze vreugde zullen verkrijgen.

Wij houden van u. Wij bidden voor u. Wij putten troost uit uw voorbeeld. En ik bid deze dag dat wij elkander zullen helpen om de tijden van beproeving door te komen – en om naar vreugde te streven – in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Gelijke harten

Barbara B. Smith
Algemeen presidente
van de zustershulpvereniging

Afgelopen november verliet Heidi, een jonge moeder hier uit Salt Lake City, op een bewolkte ochtend haar huis, reed naar het Pioneer State Park en ging het gerestaureerde huis binnen van Mary Fielding Smith, de weduwe van Hyrum Smith.

Heidi droeg een japon die Mary, qua stijl, zelf had kunnen dragen, en die hele dag heette zij jonge kinderen van een nabijgelegen school welkom in dit bescheiden huisje, waar zij hun liet zien hoe appels gedroogd kunnen worden.

Nadat de kinderen vertrokken waren, brak de zon door de wolken, hetgeen niet alleen de lucht van de late namiddag verlichtte, maar ook een tot nadenken stemmende gloed wierp op de gebeurtenissen van die dag. Die avond schreef Heidi in haar dagboek: „Ik was zo ontroerd door de buitengewone schoonheid die ik zag vanuit dat eenvoudige huisje op de heuvel . . . dat ik de warme gevoelens, die gelijk met het licht dat door het oude, vervormde glas naar binnen viel ook mijn ziel vervulden, nauwelijks kon beheersen!”

Zij vertelde over de tegenstelling die zo

evident was tussen het kleine huisje met zijn povere inrichting en haar eigen heerlijke huis op een andere heuvel niet zo ver daar vandaan. Zij schreef: „Ik hoop dat mijn woning voor mijn gezin een plaats is waar zij kracht en geloof kunnen vinden, een toevluchtsoord, en een plek waar de waarheid wordt bevestigd en getuigenissen worden versterkt, zoals ook Mary's huisje dat indertijd is geweest voor haar gezin.” Zij schreef verder: „Ondanks onze zeer verschillende levensstijl, was ik ontroerd door het feit dat onze harten zo gelijk waren. Mijn ziel snakt ernaar die gelijkenissen even belangrijk voor mijn gezin te maken als zij dat waren voor het hare.”

De omstandigheden van het leven van Mary Fielding Smith waren wel heel anders dan die van Heidi.

Op het uitermate belangrijke tijdstip van de uittocht van de heiligen uit Nauvoo, was Mary Fielding Smith een weduwe met kleine kinderen. In Nauvoo blijven zou haar in een positie brengen van voortdurende conflicten met afvallige mormonen en het gepeupel. Vertrekken zou inhouden dat zij haar huis onverkocht achter moest laten en helemaal alleen de ontberingen en de onbekende uitdagingen 't hoofd zou moeten bieden van een lange, vermoeiende trek met een span ossen.

Blijven zou betekenen de omgang met de heiligen en het evangelie dat zij liefhad moeten ontberen. Dit kon en wilde zij niet doen. Zij wilde dat haar kinderen zouden opgroeien om sterk te staan in het nieuw en eeuwig verbond.

De banden van het evangelie die Mary Fielding Smith ertoe brachten reusachtige moeilijkheden moedig tegemoet te treden en naar het westen te reizen met de heiligen, gaan tijd en toetsing te boven

en verenigen de zusters evengoed in deze tijd als toen, tot een eenheid des geloofs. Uit Zuid-Afrika kregen wij te horen van een vrouw die, toen de zendelingen haar vroegen de doop te aanvaarden, zei: „Ach, jullie moeten mij er niet bij hebben. Ik ben gewoon niets.” Maar de zendelingen hielden vol. Zij nam het evangelie aan en het bracht hoop en liefde in haar leven; het bracht kennis en groei en vooruitgang. Mettertijd werd zij presidente van de zustershulpvereniging en door haar toegewijde zorg kon zij anderen dezelfde hoop en liefde schenken.

Een geweldige zuster uit Japan, Toshiko, schreef:

„Diep binnenin mij had ik een gevoel, een hoop dat er ergens een ware kerk was die getuigde van de opstanding van Jezus Christus . . . De Heer gaf mij antwoord . . . ik kreeg bezoek van de zendelingen en ik leerde het Boek van Mormon kennen . . . Deze leringen bevatten de waarheid waar ik steeds naar had gezocht . . . Mijn hart smachtte naar het evangelie zoals woestijnzand naar water.”

Vanuit Afrika, waar in 1978 de eerste volkomen uit zwarte zusters bestaande zustershulpvereniging werd opgericht, komt dit bericht:

„Ik heb het leven anders leren bekijken. Ik heb als jonge moeder geleerd hoe ik mijn kinderen een christelijke opvoeding moet geven. Ik heb geleerd mijn huis tot een prettig oord te maken, en ook een oord waar het evangelie wordt geloofd en nageleefd.”

Wij ontvangen voorbeeld na voorbeeld van vrouwen op vele verschillende plaatsen, van vrouwen die onder zeer verschillende omstandigheden leven – vrouwen die alleen staan, vrouwen met kinderen, oude vrouwen, jonge vrouwen, vrouwen

die pas lid zijn van de kerk, verdrietige, wanhopige en gelukkige vrouwen.

Tezamen vormen zij een mozaïek van vele levens met verschillende omstandigheden, met individuele talenten, en een wonderbaarlijke schakering aan gaven. De bijzonderheden van ieder leven zijn zo talrijk dat wij daarin de grote verscheidenheid onder ons gaan zien, en daarmee ook de grote kracht en verrijking.

En uit de verschillende ervaringen komt die ene, grote, verenigende waarheid, die steeds weerklinkt: „Ik weet dat God leeft en van mij houdt. Zijn leringen maken mij sterk en schragen mijn ziel.”

Dit getuigenis bezorgt ons harten die zo gelijk zijn dat, zoals Paulus zei:

„Wij, hoewel velen, één . . . in Christus (zijn).” (Romeinen 12:5.)

Velen zijnde . . . met verschillende gaven, maar toch met zulke gelijke harten; harten die getuigen van de Heer Jezus Christus . . . dat zijn leringen waar zijn . . . dat zijn manier van leven een manier is van waarheid, van liefde, van licht.

Een studie van de vele individuele levens van hen die zijn discipelen willen zijn brengt aan 't licht dat „het evangelie niets bevat wat de rede schokt”, zoals Eliza Snow jaren geleden opmerkte (zie *Heilige lofzangen*, nr. 199). Het evangelie, wanneer het goed wordt begrepen, omvat alles wat deugdzaam, liefelijk, eervol en prijzenswaardig is (zie *Artikelen des Geloofs*, nr. 13). Het evangelie is ons uit de hemel toegezonden. Het is het licht aan de hand waarvan wij onze weg vinden door de duisternis en de moeilijke tijden. Het licht van de waarheid onthult ons onze eeuwige aard. Als wij hard en lang genoeg werken, en ijverig genoeg bidden, is de uitmuntendheid van ons goddelijke potentieel binnen ons aller bereik.

Het unieke van ieder mens is één van de

voorwaarden van Gods schepping, ook al doen de verschillen ons weleens verbaasd staan. Een beeldschone zuster uit het verre oosten zag toen zij de Verenigde Staten bezocht voor 't eerst in haar leven mensen met blond haar en blauwe ogen. Die blauwe ogen kwamen haar zo vreemd voor, vertrouwde zij iemand later toe, dat hoewel zij ze nu prachtig vindt, zij zich had afgevraagd of je er werkelijk mee kon zien.

Kleur, cultuur, talenten, voorkeuren. Verschillen in overvloed die juist aanleiding geven tot veel van de volheid en schoonheid die wij in het leven ervaren. Voor de zuster uit het verre oosten was het de kleur van de ogen die aanvankelijk vreemd aandeed, maar er zijn voor ons allemaal verschillen die wij meer kunnen gaan waarderen. En naarmate wij verscheidenheid in anderen op prijs leren stellen, zijn wij in staat onze eigen unieke kwaliteiten beter te zien en te waarderen. Wanneer wij niet alleen de verschillen in anderen maar ook hun prestaties respecteren, beginnen wij iets van de vreugde te ervaren zoals de Heer dat bedoelde. Wij kunnen zoveel gelukkiger zijn wanneer wij ons niet alleen verheugen in ons eigen succes, maar ook in dat van anderen.

Blij te zijn met hetgeen anderen bereiken vergt zelfvertrouwen en het onderkennen van onze eigen grote mogelijkheden. Het evangelie kan ieder van ons dit soort zelfvertrouwen schenken. Wanneer we met heel ons hart, ziel en verstand van de Heer houden, is daarvan het gevolg dat wij zijn liefde voor ons kunnen voelen en begrijpen en ons daarin geborgen voelen. Dan zullen wij inderdaad zijn geboden onderhouden. Dan houden wij inderdaad evenveel van onze naaste als van onszelf. Zo heeft Hij 't voor ons bedoeld, dat wij tezamen zouden komen in liefde

en geloof, met harten die zo gelijk zijn. Hoe worden wij één van hart? Dat worden wij –

1. Door te weten dat wij dochters van God zijn.

2. Door te weten en te getuigen dat Hij leeft en dat het zijn grote opdracht is ervoor te zorgen dat wij niet alleen behouden maar ook verhoogd worden.

3. Door ijverig – stapje voor stapje – aan onze eigen vervolmaking te werken.

4. Door vaak te bidden om persoonlijke leiding en om een liefhebbend hart, dat vol begrip is en zich bewust van anderen.

5. Door goddelijke hulp in te roepen bij het naleven van de leringen van het evangelie en door geen oordeel over anderen te vellen. Wij zijn niet in staat het leven van een ander te leven. Wij kennen de moeilijkheden van een ander niet en behoren dus niet te oordelen.

6. Door ons positief op te stellen en alles wat wij bezitten te geven ter bevordering van het werk des Heren, want de waarheid van het evangelie doorgeven aan een ander is één van de grootste gaven die wij te bieden hebben.

7. Door begrip op te doen en de kracht om actief bezig te zijn met die goede zaken waardoor de wereld een beter oord zal zijn wegens ons verblijf op aarde.

8. Door bij alles wat wij ondernemen de prijs voor uitmuntendheid te betalen.

9. Door bereidwillig het begrip onbaatzuchtigheid te aanvaarden en het toe te passen op onze eigen tijd en omstandigheden.

Dit zijn de zaken die ons bij het aanvaarden van persoonlijke verantwoordelijkheid in ons leven, onder welke omstandigheden dan ook, één van hart maken. Deze beginselen kunnen door allen wor-

den betracht – rijk en arm, alleenstaand en gehuwd, jonge vrouw en grootmoeder.

Er zijn geen uitzonderingen en geen bijzondere eisen met betrekking tot uiterlijk, of burgerlijke staat, of kansen, of verantwoordelijkheden.

Er zijn geen willekeurige beperkingen.

De Heer geeft werkelijk om de liefdevolle gevoelens in onze harten en zielen, om de ijver waarmee wij wijsheid zoeken. Hij wil dat wij liefhebben en ons betrokken voelen en handelen zoals Hij dat deed. Hij wil dat wij rechtvaardig zijn, zoals Hij dat was. Hij wil dat wij de goddelijke eigenschappen in onszelf ontwikkelen.

Wij kunnen goede vrouwen, uitverkoren vrouwen, en zelfs heilige vrouwen zijn. Ofschoon wij zeer verschillende achtergronden hebben, kunnen wij godgevallige vrouwen zijn, verbonden in een geweldige zusterschap van geloof en getuigenis. En net als Heidi kunnen wij bidden om kracht en geloof en het vermogen om van onze woning een toevluchtsoord te maken, waar het licht des hemels – net als het gouden zonlicht van die grijze dag in november – ons leven binnen zal stromen, ongeacht waar wij ons bevinden. Dat wij één zullen zijn in Christus, met gelijkgestemde harten, is mijn nederig gebed in de heilige naam van Jezus Christus, ons Voorbeeld en onze Verlosser. Amen. □

„Gelijk Ik”

Ouderling Mark E. Petersen
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Ja, wij weten wie Hij is, deze Christus waarvan wij spreken. En wij weten dat Hij leeft!

Hij is het licht en het leven van de wereld.

Om die reden zingen wij:

De Heer is mijn Licht,

Waarom dan gevreesd?

(*Heilige lofzangen*, nr., 38.)

Als heiligen der laatste dagen, die vana-
vond op vele plaatsen vergaderd zijn,
getuigen wij met vreugde tot de gehele
wereld dat Jezus van Nazaret waarlijk de
Christus is, onze Zaligmaker, de goddelij-
ke Zoon van onze Hemelse Vader.

Maar Hij is méér dan dat. Hij is onze
Schepper, want Hij heeft alle dingen,
zowel in de hemel als op aarde, gemaakt.
En Hij is zelfs nog meer. Hij is ook onze
Vriend.

Wij aanbidden Hem, de Zoon van God.

Wij gehoorzamen Hem, onze Zaligmaker
en Verlosser.

Wij hebben Hem lief, onze goedgunstige
Vriend.

Maar Hij heeft werk dat door ons moet
worden verricht. Hij neemt geen geno-
gen met louter verering. Hij is niet
tevreden met louter aanbidding. Hij
vraagt ons om *dienstbetoon* – dagelijks
dienstbetoon in zijn kerk en koninkrijk.

Hij vraagt ons met Hem samen te werken
aan de zaligheid van niet alleen onszelf,
maar ook die van anderen. Hij zegt:

„De waarde van zielen (is) groot . . . in
Gods ogen,” daarom bent u – ieder van u,
ieder van ons, wij allemaal – geroepen om
Hem te helpen bij het brengen van licht
en eeuwige vreugde in ons eigen leven,
en ook in dat van anderen (zie *Leer en
Verbonden* 18:10–14).

Het is de Heer zelf die roept. En met welk
doel? Om ons te helpen worden zoals Hij.
Jezus kwam vele honderden jaren gele-
den als een sterfelijk wezen op aarde. Hij
verkondigde zijn evangelie in Palestina,
verzamelde vrienden en bekeerlingen om
zich heen, en organiseerde zijn kerk met
slechts een handjevol leden.

Maar naarmate Hij onderwees en vele
wonderen verrichtte, werd Hij door me-
nigten gevolgd. Bij één gelegenheid wa-
ren het er vierduizend, bij een andere
vijfduizend. Zelfs de kinderen hielden van
Hem.

Zowel mannen als vrouwen werden tot
zijn leringen bekeerd en Hij ontving hen
met open armen. Vaak leken de vrouwen
meer toegewijd dan de mannen en Hij
bewees hun hulde daarvoor. Maar on-
danks al zijn goedheid kwamen er bittere
vijanden die Hem valselijk beschuldigden
en Hem een godslasteraar noemden,
omdat Hij zichzelf verkondigde als de
Zoon van God.

Later sloegen zij Hem aan het kruis; en
ten einde Hem nog meer te vernederen,
stelden zij zijn kruis op tussen die van
twee dieven om Hem, als 't ware, te
brandmerken als een misdadiger.

Toen zijn lichaam teder in het graf was
gelegd door Jozef van Arimatea, gingen
de mannen die Hem gedragen hadden
weldra heen, maar enkele getrouwe vrou-
wen bleven in de buurt dralen.

Op de derde dag stond de Zaligmaker op uit het graf, in 't leven – verrezen leven – teruggeroepen! En wie waren aanwezig bij deze geweldige gebeurtenis? De engelen, natuurlijk. Zij wentelden de steen weg en vouwden zijn begrafenisnkleding op. Maar was er verder nog iemand?

Jawel. Deze zelfde getrouwe vrouwen. Zij kwamen die ochtend vroeg. Zij zagen de engelen, die hun vertelden – als eersten van alle mensen – dat Jezus was opgestaan.

En aan wie verscheen de Heer het eerst na zijn opstanding? Aan een van deze vrouwen, een gelovige en getrouwe dienstmaagd.

Voordat iemand anders Hem zag, maakte Hij zijn overwinning van de dood bekend aan deze toegewijde en ootmoedige vrouw, die Maria heette. Zij was de eerste op aarde om ooit een verrezen mens te zien, de eerste om de opgestane Heer te begroeten na zijn voortkomen uit het graf – ja, van alle mensenkinderen was deze fijne vrouw de eerste die Hem zag.

Alle hemelse heirscharen hadden naar dit grote gebeuren uitgekeken. De profeten vanouds hadden erover gesproken en er vurig naar verlangd. Maar wie was zo bevoorrecht het als eerste te mogen aanschouwen? Een vrouw – een getrouwe, gelovende vrouw, Maria – daar in de hof, vlak bij het graf, waar de engelen tegen haar spraken.

De verzoening van de Heiland was het belangrijkste wat er ooit was gebeurd. Zijn opstanding zette de kroon daarop en werd het eerste getoond aan een rechtvaardige, gelovende vrouw.

Wij kunnen dus wel stellen dat Christus de vrouw eert.

Zijn moeder was een geweldige vrouw, die Hem als zuigeling verzorgde, Hem als kind leiding gaf, Hem vond in de tempel

toen zij Hem verdwaald waande, en de aanstoot gaf tot zijn eerste wonder toen Hij man werd (zie Lucas 2:41–49; Johannes 2:1–11).

O, wat eerde Hij zijn moeder!

En het was een vrouw – een Samaritaanse bij de bron van Jakob – aan wie Hij zich openbaarde als de Messias toen Hij zei: „Ik, die met u spreek, ben het.” (Johannes 4:26.)

Toen Lazarus, zijn dierbare vriend, was gestorven en de Heer de in de rouw gedompelde familie bezocht, was het een vrouw aan wie Hij één van de belangrijkste uitspraken van zijn gehele bediening deed:

„Ik ben de opstanding en het leven; wie in Mij gelooft, zal leven, ook al is hij gestorven.” (Johannes 11:25.)

Het was een vrouw die zijn voeten met haar tranen baadde (zie Lucas 7:37–38). Een vrouw zalfde zijn hoofd met kostbare mirre, en deze daad was in zijn ogen van zoveel betekenis, dat Hij zei dat overall waar het evangelie verkondigd zou worden, ook tot haar gedachtenis zou worden gesproken (zie Matteüs 26:6–13).

Het was een vrouw die zijn barmhartigheid ervoer toen haar wegens haar bekeering gezegd werd heen te gaan en niet meer te zondigen (zie Johannes 8:11).

Het was tegen een zieke, lijdende vrouw dat Hij zei: „Uw geloof heeft u behouden.” (Matteüs 9:22.)

Het was een vrouw die Hem smeekte haar dochter te genezen en zich daarbij vergeleek met iemand die genoeg nam met de kruimels van onder de tafel. Zij verwierf zijn goddelijke goedkeuring en Hij zei: „O, vrouw, groot is uw geloof, u geschiede gelijk gij wenst.” (Matteüs 15:28.)

Het was uit erbarmen met een treurende weduwe dat Hij haar zoon opwekte uit de

Ouderling Mark E. Petersen en zuster Barbara B. Smith

dood (zie Lucas 7:12–15). Het was een andere weduwe die Hij prees toen zij haar twee koperstukjes in de offerkist wierp (zie Marcus 12:42–44).

Toegewijde vrouwen schaarden zich aan de zijde van zijn moeder aan de voet van het kruis op Golgota tijdens zijn doodstrijd. Zijn grote zorg ging naar haar uit te midden van zijn lijden, „welk lijden,” zei Hij, „Mij, God, de Grootste van allen, van pijn deed sidderen.” (Leer en Verbonden 19:8.) Terwijl Hij leed bekommerde Hij zich om zijn moeder (zie Johannes 19:25–27).

Liggen rechtvaardige vrouwen de Heiland dus na aan 't hart? Moeten opgroeiende meisjes goede vrouwen worden? Hij heeft u allen in zijn kerk nodig om Hem met zijn bediening te helpen. Laat de kinderen – laat de meisjes, zowel de kleinere als de grotere; laat de vrouwen, getrouwd en ongetrouwd; laat de mannen en de jongens; laat hen die zijn afgedwaald maar die zich bekeren en terugkomen – laat *alle mensen* tot Hem komen, want het koninkrijk der hemelen bestaat uit rechtvaardige en tot bekering bereide zielen.

U bent het, de jongere en oudere meisjes van de kerk, en u, de getrouwde en ongetrouwde vrouwen van de kerk, die Hij stuk voor stuk vraagt om de wereld te laten zien dat u aan zijn kant staat en om nooit over te lopen tot de vijand.

Het is waar dat Hij zijn kerk stichtte toen Hij op aarde leefde, maar ongeïnspireerde mannen veranderden de kerkelijke gebruiken en deden alles teniet. Ten einde zijn evangelie te behouden, nam Hij het van deze goddeloze wereld weg en bewaarde het voor enige tijd in de hemel, in afwachting van betere tijden.

Zoals de profeten hadden voorgezegd, zou

Hij zijn evangelie in het uur van Gods oordeel terug op aarde brengen. Hij zou een engel sturen als zijn boodschapper, vliegende in het midden des hemels (zie Openbaring 14:6–7). Hij zou een nieuwe profeet verwekken om de engel te ontvangen, en zijn waarheid door middel van deze profeet herstellen (zie 2 Nephi 7–16). Dit alles heeft de Heer nu gedaan. Wie was deze nieuwe profeet?

Ook hij werd verzorgd door een toegewijde moeder door al zijn kinderjaren heen, terwijl hij zwaar ziek lag, en terwijl hij reeds als jonge knaap werd vervolgd.

Wetende hoe belangrijk de vrouw zou zijn voor het plan van zaligheid, verwekte de Almachtige nog een andere grote vrouw om de echtgenote te worden van die profeet; en deze twee vrouwen, moeder en echtgenote, apart en tezamen, zorgden voor hem, voedden hem, kleedden hem, verpleegden hem wanneer er weer gewelddadigheden hadden plaatsgevonden, en samen rouwden zij ten tijde van zijn marteldood.

Zij trotseerden vervolging en dood en deinsden niet terug voor ontbering, en door alle moeilijkheden heen getuigden zij voortdurend dat Joseph Smith Gods profeet der laatste dagen was en dat het door hem van de engel ontvangen evangelie inderdaad waar was. Zij wisten het, deze vrouwen. Zij hadden deze dingen jaren lang, uur na uur, dag na dag, ervaren. Voorwaar wisten zij het!

Ook sterke mannen stonden achter de profeet, en zij werden nog sterker gemaakt door trouwe vrouwen die weleens een nog groter inzicht schenen te hebben aangaande Gods bedoelingen.

Later, als pioniers, trokken zij naar het westen. Vrouwen en meisjes, mannen en jongens, maakten met handkarren en ossespannen de grote trek naar het

Rotsgebergte om zich aldaar te vestigen en opnieuw te beginnen.

Waarom deden zij dat?

God bracht hen hierheen in vervulling van profetie! Het was een onderdeel van

„Christus kent de weg naar de overwinning. Om ons te helpen die te vinden en erop te blijven, vraagt Hij ons éérst het koninkrijk Gods te zoeken . . . net zoals Hij dat deed.”

de goddelijke voorbereiding op Christus' wederkomst!

Volkomen bereid om alles wat zij bezaten daarvoor te offeren, vestigden zij Gods Zion in het hooggebergte, zoals door de profeet Jesaja was voorgezegd (zie Jesaja 2:2-3).

Deze vrouwen wisten dat hun mannen en zonen waren geroepen tot een koninklijk priesterschap, dat in deze laatste dagen de bediening voor God waar moest nemen. Maar zichzelf waren geroepen om voor dezelfde zaak te arbeiden in verantwoordelijkheden die de Heer in 't bijzonder de vrouw had toebedacht. Aldus werden zowel mannen als vrouwen, getrouwd en ongetrouwd, geroepen om de basis te leggen voor Gods werk in de laatste dagen. En zij slaagden erin!

Nieuwe generaties volgden – jongens en meisjes, die geloof hadden en rechtvaardig waren; jongens en meisjes, die trouw en onkreukbaar waren; jongens en meisjes, die even loyaal aan Christus zouden

zijn als hun ouders. De fakkel werd aan hen overgedragen.

„Houw en trouw!” was de leus (zie *Heilige lofzangen*, nr. 192). En terwijl deze jonge mensen die fakkel aanvaardden en hooghielden, zongen zij:

Trouw aan 't geloof, dat onz' ouders beleden,

Trouw aan 't geloof, waar de mart'laars voor streden.

(*Heilige lofzangen*, nr. 32.)

En zij stonden achter ieder woord daarvan. Zij waren trouw.

Maar nu hebben zij de fakkel aan ons doorgegeven. Wat zullen wij ermee doen? Zullen wij even pal staan als zij? Ja, minstens.

Zullen wij aarzelen voor 't gevecht? Nee, nooit.

Zullen wij staan voor waarheid en recht?

Ja, op alle mogelijke manieren.

Zullen wij de ijzeren roede grijpen en ernaar streven waardig te worden bevonden voor het koninkrijk van onze God?

Ja! En nogmaals ja!

En zullen wij altijd deze Heer, die wij moeten dienen en in wiens kerk wij zullen arbeiden, indachtig zijn?

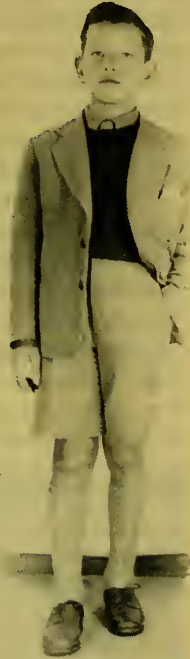
Hij is dezelfde Christus die onze ouders kenden, deze Christus die zijn dochters evenzeer koestert als zijn zoons.

Het is deze Christus die nu – vanavond – ieder van ons, jong en oud, getrouwd en ongetrouwd, roept om zich bij zijn grote werk te voegen, om onze plaats in zijn koninkrijk te aanvaarden en zijn kerk op te bouwen, hetgeen voor alle natiën, geslachten, talen en volken de enige weg tot zaligheid is. Hij vraagt ons de gehele wapenrusting Gods aan te doen – geloof, waarheid en reinheid, waarmee wij „alle vurige pijlen van de goddelozen (zullen) kunnen uitblussen.” (Leer en Verbonden 27:15-18.)

VAN VRIEND TOT VRIEND

Uit een interview
van Joleen Meredith
met Ouderling
Angel Abrea

was die ik in de kerk leerde, ik zong het elke dag; zelfs zo vaak, dat mijn vader er genoeg van kreeg dat liedje aan te horen. Op zekere dag bracht ik eens twee flessen melk naar een klant. Die mevrouw hoorde mij dat liedje zingen en ze kwam naar buiten en vroeg: „Wat zing je daar?”

„Ik zing ‚Weest steeds een zonnestraaltje’” antwoordde ik.

„Wat is dat voor een liedje?” informeerde zij.

„Ik werd gelijk met mijn moeder en mijn broer gedoopt, ik was toen tien jaar. Wij woonden in Buenos Aires, dat is in Argentinië. Op een dag kwamen er twee zendelingzusters naar de winkel van mijn vader,” weet ouderling Abrea zich te herinneren.

Mijn vader had een melkwinkel en vijf of zes melkwagens met een paard ervoor. Ik hielp hem wel eens melk rondbrengen. Ik herinner me dat ‚Weest steeds een zonnestraaltje’ een van de eerste liedjes

„Een van de liedjes van onze kerk,” reageerde ik.

„Welke kerk is dat?”

„De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.”

„O, daar heb ik nog nooit van gehoord. Heeft die kerk nog een andere naam?”

„Jazeker, de mormoonse kerk.”

„Zeg, vertel me eens iets over jouw kerk?”

Ouderling Abrea besluit zijn verhaal door te vertellen dat deze mevrouw en haar gezin twee weken later de kerk van de heiligen der laatste dagen gingen bezoeken. Dit was zijn eerste ervaring met zendingswerk.

„Ik heb mijn bekering aan mijn moeder te danken. De zendingen gaven haar een Boek van Mormon en wat pamfletten, zodat wij die konden lezen. Ik las het Boek van Mormon samen met mijn moeder. De zendingen legden veel dingen uit die wij niet konden begrijpen. Ik vond het heerlijk om samen met mijn moeder te lezen. Zij is heel actief in de kerk en geeft nu al meer dan vijftientig jaar les in het jeugdwerk. Mijn broer is ook heel actief en is nu bisschop in Buenos Aires.”

Ik vroeg ouderling Abrea of hij zich enkele van zijn jeugdwerk- of zondagschoolleerkrachten kon herinneren.

„Toen ik in Buenos Aires gedoopt werd,” vertelde hij, „woonden er acht jonge vrouwen die heel actief waren. Zij waren toen heel bekend in de kerk. Twee ervan waren de zendingzusters die ons onderwezen hadden, twee waren mijn jeugdwerkleraresen en de anderen gaven me les in de zondagschool. Ze hebben mijn leven allemaal op een of andere manier beïnvloed. Ik gebruik in mijn toespraken nog altijd veel leringen die zij mij bijgebracht hebben.”

Over het onderwerp gebed, zei ouderling

Abrea: „Ik weet dat mijn gebeden vele, vele malen zijn verhoord. Een van de eerste keren die ik me kan herinneren, was toen ik elf jaar was. Mijn vader verkocht ook verschillende graansoorten die hij vermengde om ze als veevoeder te verkopen. Op zekere dag had hij een afspraak en daardoor kon hij het mengen van het graan niet afmaken. Ik vertelde hem dat hij mij rustig bij de machine kon achterlaten en dat ik het karwei wel zou afmaken. Hij zei dat hij me te jong vond en dat ik het niet zou kunnen.

„Ach, Vader,” hield ik vol, „vertrouw me nou maar, ik kan het best.”

Welnu, hij besloot het mij te laten proberen. Het karwei nam vier of vijf uur in beslag en ik begon het graan in de machine te storten. Alles ging goed tot de machine ineens ophield. Ik wist dat er nu een onderdeel uitgenomen moest worden en dat het er daarna opnieuw ingezet moest worden en dat zij het dan weer zou doen. Ik haalde het onderdeel eruit, maar kon het niet terug op zijn plaats krijgen. Ik begon te huilen, want ik wilde mijn vader niet teleurstellen.

Ik was toen ongeveer een half jaar lid van de kerk en ik herinnerde me een van de lessen die ik op het jeugdwerk had geleerd. Ik huilde nog, maar ik knielde neer. Ik herinner me dat ik zei: „Vader, ik heb Uw hulp nodig, in de naam van Jezus Christus. Amen.” Daarna ging ik terug naar de machine en probeerde het nog eens en zij werkte.

De volgende getuigenisvergadering gaf ik voor het eerst mijn getuigenis in het openbaar. Ik vertelde heel eenvoudig over mijn ervaring met gebed en ging toen zitten. Ik weet dat de Heer onze gebeden hoort en verhoort.

Sinds ik lid van de kerk geworden ben, heb ik veel veranderingen in de kerk in

Argentinië gezien. Ik was er gemeentepresident toen de eerste kapel gebouwd werd. Toen de kapel ingewijd werd, werd dat gedaan door president Hugh B. Brown. Nu zijn er vijftintig ringen in Argentinië en 80.000 leden. De Heer heeft dit land en alle andere Zuid Amerikaanse landen geopend. In de drie jaar dat ik er zendingspresident was, hebben we in ons gebied 12.000 mensen gedoopt. Er zal ook spoedig een tempel in Argentinië komen. De mensen zijn daar zo dankbaar voor. Het lijkt wel een droom.

Ik zou de jonge mensen in de kerk willen vertellen dat zij de toekomstige leiders en de toekomstige zendelingen zijn. Jullie zijn allemaal heel belangrijke zoons en dochters van onze Hemelse Vader." □

PRESIDENTEN VAN DE KERK

HAROLD B. LEE

1899 - 1973

President Harold B. Lee is op 28 maart 1899 geboren op een boerderijtje in Clifton (Idaho). Hij begon zijn loopbaan als onderwijzer toen hij zeventien was en hij werd het hoofd van een kleine school toen hij achttien was. Later, nadat hij een universitaire opleiding had genoten aan de University of Utah, fungeerde hij als het hoofd van twee scholen in Salt Lake County.

Zijn voorliefde voor leren ontwikkelde zich nadat zijn moeder hem had laten kennismaken met boeken en hem had aangemoedigd om te lezen. „Het eerste boek dat ik ooit bezat, had al een verdrietig avontuur achter de rug voor ik het kreeg,” weet hij zich te herinneren. „Er werd in het dorp een groot kerstfeest gehouden en dat eindigde heel plotseling omdat een van de kerstboomkaarsjes de jas van de kerstman in vlam zette, waarna de kerstman de zaal uitvloog.

Ik kwam ontroostbaar en heel neerslachtig thuis, omdat ik geen cadeautje gekregen had. Maar de volgende dag werd er uit de ruïne die het vuur veroorzaakt had een boek gevist waar mijn naam op stond. Het ging over een jongetje dat door hard werken en

eerlijkheid heel goed in het leven terecht kwam.

Biografieën en verhalen over mensen die slaagden in het leven boeiden me altijd en hielpen om in mijn verbeelding de grenzen te overschrijden die nu eenmaal horen bij de dagelijkse gang van zaken op het platteland en daardoor werd het verlangen naar avontuur bevredigd dat, geloof ik, voor elke jongen heel gewoon is.

Daar ik als kind aan de voet van een hoge berg en in een vallei woonde, was het waarschijnlijk wel te verwachten dat verhalen over het buitenleven en dieren mij bijzonder aanspraken.”

President Lee herinnert zich dat zijn moeder ook invloed had op de manier waarop hij naar de influisteringen van de Geest leerde luisteren.

„Ik stond eens in de deuropening van ons huis naar een geweldig onweer in de bergen te kijken. Het was vlakbij. Het onweer kwam steeds nader en nader. Plotseling gaf mijn moeder mij zo maar zo'n harde duw dat ik uit de deuropening wegrolde. Op dat ogenblik sloeg de bliksem in de schoorsteen van het fornuis, schoot weg door de deuropening en sloeg een reusachtige wond in de stam van een

grote boom die vlak voor het huis stond, die wond liep van de voet tot de kruin van de boom.

Mijn moeder heeft nooit een verklaring kunnen geven voor de plotselinge inval die mij het leven redde, maar het is een van de vele gelegenheden waarbij mijn moeder deed wat de Geest haar ingaf”.

President Lee heeft gezegd dat elk

kind bij de geboorte een hemelse gave meekrijgt.

„De Heer heeft geopenbaard dat dat het licht van Christus of het licht der waarheid is. Zelfs een heel jong kind weet door deze gave onderscheid te maken tussen hetgeen goed is en van de Heer komt en hetgeen fout en werelds is. Wij moeten doen wat goed is en van de Heer komt.” □

CAPRIOLEN MET ZEEANEMONEN

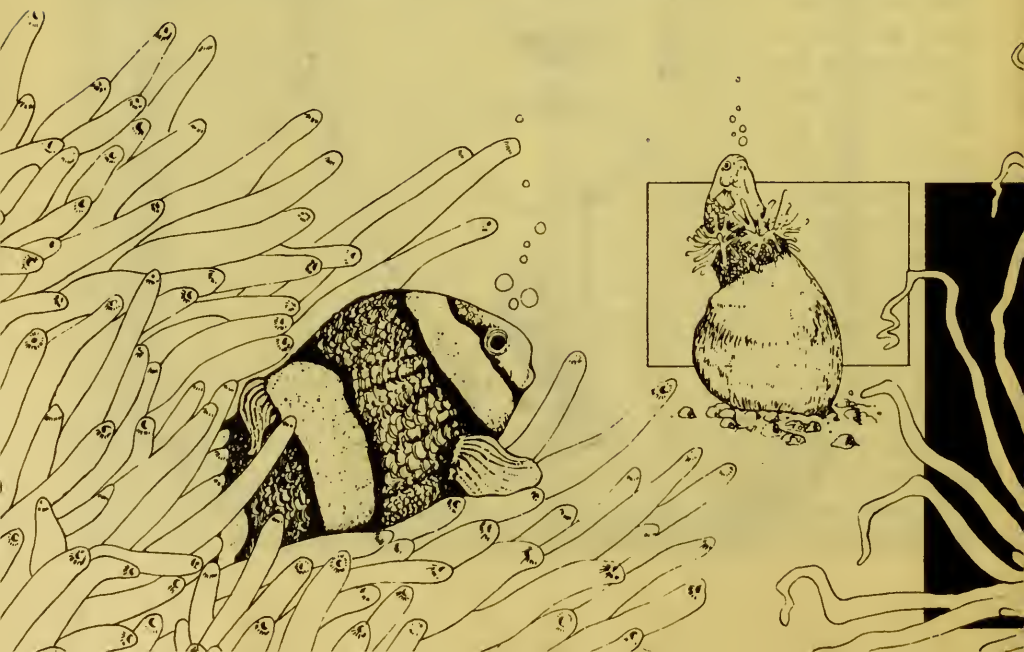
Sherwood B. Idso

Kan een tweebandanemoonvisje uit de Indische Oceaan gelukkig worden met een zeeanemoon uit de Golf van Californië? Die vraag stelden we onszelf terwijl we toekeken hoe onze nieuwe aanwinst, een *Amphiprion bicinctus*, uit het plastic zakje zwom waarin het het afgelopen uur in ons aquarium had gezeten. De verkoper in de winkel voor tropische vissen had ons verzekerd dat die twee het uitstekend zouden kunnen vinden

met elkaar, maar dat had hij ons ook voorspeld toen we onze moeraal wilde voorstellen aan onze inktvis met zeven armen!

In dit geval verliep de kennismaking beduidend minder dramatisch. Na enkele minuten in een bovenhoek van het aquarium te hebben rondgezwommen, waarbij het opgenomen werd door de andere vissen, begon het tweebandanemoonvisje aan zijn eerste tocht door ons aquarium. Het

aquarium was drie meter lang. Verspreid over de zanderige bodem liggen koraal en twaalf verschillende soorten zeeanemonen die wij net ten zuiden van Puerto Penasco (Mexico) in de Golf van Californië verzameld hebben. Wij vroegen ons aan welke zeeanemoon ons anemoonvisje de voorkeur zou geven. Zou het een van de kleinere rode kiezen? Of misschien de grote met bruin en paars die middenin het aquarium zat? Of zou het misschien helemaal geen voorkeur hebben?

De hele eerste dag merkten wij niet veel activiteit van het tweebandanemoonvisje ten aanzien van de zeeanemonen. Maar op de tweede dag zagen we dat het zich min of meer gevestigd had in de buurt van de grote zeeanemoon in het midden van het aquarium. En al gauw begaf het zich rustig tussen de vele tentakels van zijn nieuwe aanwinst.

De nauwe samenwerking tussen het tweebandanemoonvisje en zeeanemonen is al enige jaren een van de discussiepunten van de waarnemers van symbiose (toestand waarbij twee verschillende levende organismen op of in elkaar leven tot wederkerig voordeel). Men is het er in het algemeen over eens dat het tweebandanemoonvisje tussen de tentakels van de zeeanemoon tegen zijn vijanden beschermd is. Maar welk profijt heeft de zeeanemoon van deze vriendschap?

Men heeft bij verschillende gelegenheden geopperd dat het tweebandanemoonvisje met opzet voedsel aan een zeeanemoon brengt of zelfs andere vissen naar de graaiende tentakels van de zeeanemoon lokt, zodat deze de vis met zijn tentakels voorzien van netelcellen (giftige pijltjes) kan grijpen. Dit gezichtspunt wordt echter aangevochten door waarnemers die

Geïllustreerd door Roger B. Gylling

Links: Na een dag hard werken rust het tweebandanemoonvisje vredig tussen de tentakels van de anemoon, die het in de loop van de dag met stekelbaarsjes heeft gevoed.

Midden: Een stekelbaarsje wordt een maaltijd voor een zeeanemoon uit de Golf van Californië.

Rechts: Etenstijd voor een zeeanemoon uit Hawaï, het stekelbaarsje heeft pech.

hebben gezien dat het tweebandanemoonvisje grote stukken voedsel naar de zeeanemoonvriend brengt, zonder deze de kans te geven er iets van op te eten. Zij trekken er daarentegen aan, zodra de zeeanemoon het grijpt en voeden zich met stukjes die zij op die manier van het grote stuk afbreken. Uiteindelijk blijft er niets voor de zeeanemoon over.

Welk gezichtspunt is juist? We besloten er zelf achter te komen - en dat deden we dan ook.

Onze eerste maatregel was ervoor te zorgen dat er geschikt voedsel was. Een uitstapje naar de vijver vlakbij voorzag ons van een flinke voorraad stekelbaarsjes. We lieten er drie in het aquarium zakken. Het water krioelde onmiddellijk van de activiteiten, omdat de zeevissengemeenschap de stekelbaarsjes als lunch begon op te delen. En toen, schoot plotseling het tweebandanemoonvisje op de schermselving af, alsof het uit het niets gekomen was en verdween even snel met een onbeschadigd stekelbaarsje in zijn bek. Het snelle heen en weer bewegen van het visje deed ons allemaal denken aan het verheugde kwispelen van het staartje van een jonge hond die naar zijn baas terugrent met de stok in zijn bek die hij heeft moeten ophalen.

Nadat het anemoonvisje de bruin/paarse zeeanemoon had bereikt, schoof deze het stekelbaarsje letterlijk tussen de uitgestrekte tentakels van de zeeanemoon. De tentakels reageerden meteen door zich om de prooi te sluiten. Ervan overtuigd dat het stekelbaarsje veilig vastzat,

keerde het tweebandanemoonvisje terug naar de vechtpartij aan de andere kant van het aquarium. Op een of andere manier slaagde het er weer in een stekelbaarsje te veroveren en opnieuw snelde het terug naar de grote zeeanemoon. Deze werd na de tweede aflevering nog groter en dikker, en toen het zeeanemoonvisje voor de derde keer terugkeerde met het laatste stekelbaarsje was de zeeanemoon helemaal volgepropt.

De dag daarop begonnen we de hele voorstelling van voren af aan om te zien of onze waarnemingen voor herhaling vatbaar waren, zo doen echte wetenschappers dat toch ook. En het gebeurde weer. Het tweebandanemoonvisje slaagde er niet alleen in drie stekelbaarsjes aan de zeeanemoon te brengen, maar het zag ook nog kans om er een terug te veroveren nadat een stiekeme Heniochus (wimpelvis) die uit de greep van de zeeanemoon had gestolen. In geen van de gevallen trachtte het tweebandanemoonvisje een van de stekelbaarsjes terug te eisen.

Het lijkt er dus op dat onze vraag „Kan een tweebandanemoonvisje uit de Indische Oceaan gelukkig worden met een zeeanemoon uit de Golf van Californië?” bevestigend beantwoord kan worden. Een Amphiprion bicinctus (tweebandanemoonvisje) kan echt gelukkig worden met een zeeanemoon uit de Golf van Californië, en de vriendschap kan beide zeker profijt opleveren. Wat valt er aan te merken op een vriend die je elke dag een maaltijd van drie gangen komt brengen? □

Hij kent de weg naar de overwinning. Om ons te helpen die te vinden en erop te blijven, vraagt Hij ons éérst het koninkrijk Gods en zijn gerechtigheid te zoeken, net zoals Hij dat deed (zie Matteüs 6:33). Hij vraagt ons kuisheid te eren, zoals Hij dat deed.

Hij vraagt ons goed voor anderen te zijn, zoals Hij dat was.

Hij vraagt ons eerlijk te zijn, zoals Hij dat was.

Hij vraagt ons alle kwaad te mijden, zoals Hij dat deed.

Kunnen wij ooit vergeten hoe Hij Lucifer afwees toen de duivel Hem trachtte te verleiden met rijkdom en macht en ook zijn eetlust probeerde te gebruiken? Wat was Jezus' antwoord?

Hij zei dat wij niet alleen van brood zullen leven, noch van onreine verlangens, noch van wereldse maatstaven voor populariteit: „Niet alleen van brood zal de mens leven, maar van alle woord, dat uit de mond Gods uitgaat.” (Matteüs 4:4.)

Hij herhaalde zijn eerdere gebod om geen andere goden voor zijn aangezicht te hebben, noch goden van genot, noch van zelfbehagen, en zei: „De Here, uw God, zult gij aanbidden en Hem alleen dienen.” (Matteüs 4:10.)

Hij vraagt ons deugd te verdedigen, zoals Hij dat deed.

Hij vraagt ons waarheidslievend te zijn, zoals Hij dat was.

Hij vraagt ons vergevensgezind te zijn, zoals Hij dat was.

Hij vraagt ons rechtvaardig te zijn tegenover iedereen, zoals Hij dat was.

Hij vraagt ons onze ouders te eren, zoals Hij dat deed.

Hij vraagt ons zijn evangelie te koesteren, zoals Hij dat deed.

Hij vraagt ons de sabbatdag te heiligen, zoals Hij dat deed.

Hij vraagt ons zijn wegen te bewandelen, gelovende dat als wij dat doen, Hij voor ons zal zorgen. Let op de leliën des velds en de vogelen des hemels. Gaan wij ze niet verre te boven? (Zie Matteüs 6:26, 28.)

Hij weerstond verleiding, en dat moeten wij ook doen.

Hij vergat nooit te bidden, en dat mogen wij ook nooit doen.

Hij vergat nooit zijn Vader in de hemel, en dat mogen wij ook nooit doen.

Onze grote Verlosser spoort ons aan om trouw te zijn bij het opnemen van de fakkel onzer bestemming. Laten wij Hem nooit teleurstellen. Ook al is de wereld vol kwaad en neemt de gewelddadigheid met de dag toe, als wij trouw zijn, zal Hij over ons waken. Hij heeft beloofd de rechtvaardigen te beschermen, zelfs als Hij daarvoor vuur uit de hemel moet sturen (zie Leer en Verbonden 25:14).

Als wij achter Hem staan, zal Hij achter ons staan!

En wie is Hij?

Hij is onze Heiland en onze God, en onze barmhartige en begripende Vriend. En wie zijn wij?

Wij zijn zijn uitverkoren volk in deze tijd. Wij zijn de heiligen der laatste dagen – heiligen der laatste dagen voor Christus! Laten wij Hem die op Golgota leed en stierf opdat wij zouden leven, Hem die ons redt door zijn bloed en die de weg die tot God voert heeft aangegeven en ons uitnodigt die te bewandelen, loven en eren.

In de naam van de Heer Jezus Christus, Amen. □

Op de omslag (voor):

Het algemeen jeugdwerkpresidium (v.l.n.r.):
Zuster Virginia B. Cannon, eerste raadgeefster;
zuster Dwan J. Young, presidente;
en zuster Michaelene P. Grassli, tweede raadgeefster.
(Foto van Don Busath.)

Op de omslag (achter):

Een groep jeugdwerkkinderen.
(Foto van Wallace Kasteler.)

L.D.S. CHURCH
TRANSLATION SERVICES
LIBRARY

NOV 16 1982